

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

courtney summers

**PLEASE
REMAIN
CALM**

A NOVELLA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kitaparsivi.com>



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



Lütfen Sakin Olun—

Courtney Summers



St. Martin's Griffin New
York



Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, Lütfen bildirmek ve Yayıncı adresinde: <http://us.macmillan.com/piracy>.**

Kız kardeşim Megan Gunter ve menajerim Amy Tipton'a.

Umarım zombi kıyameti *ikiniz* için de hazırlanmıştır.

TEŞEKKÜRLER

Amy Tipton, Sara Goodman ve St. Martin's Press'e "zombiler" kelimesini her kullandığımda beni şımarttıkları için ve aynı şeyi yapan tüm aileme, arkadaşlarıma, eleştirmen ortaklarıma ve okuyucularıma teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı Bildirimi

İthaf Teşekkür

Okumaya Başlayın

Courtney Summers'*in All the Rage* kitabından alıntı

tarafındanYine Courtney Summers

Yazar Hakkında Telif

Hakkı

Küçük kız topallayarak arabamıza doğru geliyor.

Sağ ayak bileği ezilmiş, ayağı dışa doğru bükülmüş. Ayağını kaldırımda yavaşça yolcu tarafında durur. Dudakları toz gibi kuru, solgun ve çatlak. Süt beyazı irisleri iğne ucu kadar gözbebeklerini çevreliyor ve derisinin en ince kısımlarında dallanan kızgın koyu damarlar dışında rengi kaybolmuş. Bal sarısı saçlarının bir kısmı kopmuş ve beraberinde çirkin siyah bir kabuk bırakmış. Elini pencereye götürüp dişlerini gösteriyor ve ön tarafta üç dişi eksik. Burada bir boşluk, şurada ve şurada başka bir boşluk. Bebek dişlerinin bir yastığın altında güvenle saklandığını ve değişmeyi beklediğini hayal ediyorum.

Sloane bunun için durmamı söyledi, durmamı söyledi ki kendi elini kızinkine değdirebilsin, avuç içi cama karşı avuç içi.

Kız bu imkânsız teklif karşısında hırlıyor.

"Sloane," diyorum.

"Bekle," diye fısıldıyor.

Pencereye yaklaşıyor ve yüzünü pencereye yaklaştırabildiği kadar yaklaştırıyor. Kız da aynısını yapıyor, hiçbir şeyi ısırıyor. Parmaklarım direksiyonun etrafında kıvrılıyor. *Gitmek zorundayız*. Ama gidemem, kız cama pençe atarken gidemem çünkü gaza bizi ilerlettiğimde çıkacak sesi, ölü derisinin cama yapış yapış sürtünmesini duymak istemiyorum.

Yanımdaki ayak çukurunda duran kirli levyeye bakıyorum ve bu küçük kıızı da eninde sonunda sayısını unutacağımdan korktuğum insanlar listesine eklemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Ölü kız, kendi açlığı dışında her şeyden habersiz, boynunu gererek dişlerini işe yaramaz bir şekilde şaklatıyor. Arabanın yan tarafındaki ormana bakıyorum ama henüz hiçbir hareket yok.

Küçük kız çığlık atıyor, enfekte olmuşlar nasıl çığlık atarsa. Camın arkasından duyabiliyorum, paslanmış iç organlarından gelen ince bir çığlık. Bu ses midemi bulandırıyor. Bu sestten nefret ediyorum. İlk başta Sloane'un arabadan inip kız kardeşi Lily'ye yaptığı gibi bu işi bitireceğini düşünüyorum ama yapmıyor. Sadece kıza bakıyor, sanki orada olabileceğini düşünmediğim bir şey arıyormuş gibi. Sloane'un kıyafetleri kız kardeşinin kanıyla boyanmış bir tuval gibi. Kolları cehenneme kadar çizik içinde, Tanrı bilir neyden, ve biliyorum ki göremediğim kısımları

Trace'in kendini başından vurmadan önce onu bıraktığı çürüklerle kaplı.

"Gitmemiz gerek." Aramızdaki levyeye bakıyorum. Böyle bir şeyin ağırlığını, onunla birini yok edene kadar asla gerçekten hissetmezsiniz. "Rayford'a gitmeliyiz."

Rayford'un güvende olması gerekiyordu. Orada hayatta kalanlar var.

Rayford'da Lily, Sloane ve benim olmamız gerekiyordu. "Sloane," dedim.

Nefes veriyor, ciğerleri yaşayanların ciğerlerinin çalışması gerektiği gibi çalışıyor.

"Tamam," diyor.

Kız yine çığlık atıyor.

Rayford'un genel yönüne doğru kıvrılan bir arka yola giriyorum, gözlerimi diğer kurtulanlar için açık tutuyorum, ama hiç yok. Sadece tekerlekler arkamdaki toprağı tekmeliyor. Sloane'un babasının arabası şu biri. Yarım depo benzinle bizi babamın eski Chevy'sinden daha uzağa götürüyor ama bu hiçbir şey yapmadan çalışabileceği anlamına gelmiyor, bu yüzden E'ye yavaşça inerken gözlerim sürekli yoldan ibreye kayıyor. Oraya vardığında ne yapacağımı bilmiyorum ama daha acil olan mesanem olabilir. Yer değiştiriyorum ve bunu acil, nahoş bir karıncalanma hissi takip ediyor. Bu konuda ne yapacağınızı söylemiyorlar, dünyanın sonu geldiğinde, ölümler hayata döndüğünde ve işlemek zorunda kaldığınızda ne olacağını. Sanırım çiftler halinde gidin ve ölmeyenin siz olmasını umun.

Sloane sanki onu ayakta tutan tek şeymiş gibi emniyet kemerine yaslanmış durumda. Ona uyumasını söyledim, direksiyona geçmesi gereken bir nokta olacağını söyledim ama gözleri hep açık kaldı. Araba bir çukura girdi ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Bana dönüyor, gözlerinde bir soru var ama ağzından çıkmıyor.

"İşemem lazım," diye mırıldandım.

Bir dakikasını alıyor ve o bir dakika boyunca yüzüm yanıyor ve her şey utanılacak kadar aptalca görünüyor, ama rahatsız edici olan söylemediklerim. Tuvalete *gitmem* gerekiyor ve *ölmek istemiyorum* ve *sonra aletim dışarıdayken geri dönmek istemiyorum*, bu yüzden ...

"Beni koruyacak mısın?" Soruyorum. Elini levyenin etrafına sarıyor

ama bu yeterli bir cevap değil. Gözlerimi bir an için yoldan ayırıyorum, o da kendi gözlerini kapatıyor ve bu beni daha da etkiliyor. Ne yaptığımı anlayamadan elimi direksiyona vurdum ve o irkildi ama Cortege'de koşan ikimizdik. İkimiz de. Yorgun ya da acı çeken tek kişi o değil. "Sloane."

"Evet," diyor sonunda.

Sesinin ne kadar kırık çıktığını düşünmemeye çalışıyorum. Hayatta kalan hiç kimse öyle değil. Tekrar pencereye dönüyor ve o zaman fark ediyorum, camdaki el izlerini. Gözlerimi yoldan ayırmamaya konsantre oluyorum ama arada bir ağaçlarda hareketlenmeler, gölgeler oluyor. Telsizdeki ses Rayford'a giderken yoğun nüfuslu bölgelerden uzak durmamı söyledi. Arka yolların temiz olacağını, burada daha az insan olacağını düşünmüştüm.

Ama neden kendilerini burada bulmasınlar ki?

"Bak ne kadar hızlı hareket ediyorlar," diyor Sloane yumuşak bir sesle, sanki bunu bilmiyormuş, sanki daha önce hiç bu kadar yakından görmemiş gibi.

Dudaklarımı yalıyorum. Ağzım cehennem gibi kurudu ve bu her şeyi yenmez mi? Boğazınız zımpara kağıdıysa, su için yalvarırsınız ama bir yudum su dolu mesanenizi u urabilir. Dişlerimi sıkıyorum -başka bir çukur- ve sonunda dişlerimin arasından inliyorum.

"Dur," diyor Sloane, sola dönüp yeni bir yola girdikten sonra. Ağaçlar seyreliyor, çok geniş bir alana yol açıyor: yol dışı bir golf sahası. Golf sahası olan şey. K hne, bakımsız yeşil alan bana annemi ve babamı, onları son gördüğüm zamanı düşündürüyor. Altı demirle onlara ne yaptığımı. Bu düşünceyi olabildiğince uzağa itiyorum.

Sloane tekrar "Dur," diyor çünkü ben durmayacağım. Uzakta, golf sahasında enfekte olanlar var. Garip bir şekilde hareketsizler, sanki arabamızın sesi dikkatlerini çekmiş gibi, ama hiçbir şey onları harekete geçirmedi - henüz.

Bunu yapan şey olmak istemiyorum.

"Geldiklerini görebilirsiniz" diyor. "Eğer onları görürseniz, kaçmak için zamanınız ."

Peki ya o? Ka acak mıydı?

Okuldayken, bir adamı kurtarmak için binanın güvenliğini birlikte terk ettik. En azından ben öyle yaptığımı sanıyordum. Bu onun için başarısız bir intihar göreviydi. Sloane kız kardeşinin hala hayatta olabileceğini fark ettiğinde, onda bir kıvılcım gördüm ama Lily artık yok, o da yok ve onu nasıl geri getireceğimi bilmiyorum. Çok fazla düşünüyor,

onun hakkında ne düşündüğüm. Sürekli kafasının içinde, öpüştüğümüzde bile, ona daha önce hiç dokunulmamış yerlerine dokunduğumda bile. Onu şimdi kendi içinde sıkışmış, evinde sıkışmış, ölü kız kardeşinin bedenine sarılmış olarak görebiliyorum. Orada kalamayacağını biliyor olmalı.

Burada, benimle olduğunu bilmeli.

"Lily-"

"Dur," diye fısıldıyor Sloane ve sanırım sorun yok çünkü ben olsam ne derdim emin değilim. Arabayı durdurdum. Burası tamamen açık. Tamamen açık. Pistte enfekte olmuşlar, hareket etmiyorlar, havayı kokluyorlar. Düşünüyorum. Bunu anlayabilecek kadar yakın olmak istemezdim. Sloane ve ben birbirimize bakıyoruz ve tüm bunlar sadece saniyelerimizi boşa harcıyor. Ne kadar uzun süre durursak, görülme ihtimalimiz o kadar artar. Arabadan iniyorum ve o da aynısını yapıyor, kapılarımız gıcırdayarak dünyaya açılıyor. Ona sırtımı dönüp fermuarı açıyorum ve ilk başta hiçbir şey olmuyor, sanki o kadar sıkı sarılmışım ki gidemiyorum bile, ama bir saniye sonra rahatlıyorum. *Yolun kenarında başarılı bir işleme ve ölmedik. Ne güzel .* İki kez ve fermuarımı çekiyorum. Sloane hala gidiyor, onun tarafında. Gözlerimi uzaktaki silüetlere sabitliyorum ve tek düşünebildiğim, bu kadar hareketsiz bir şey için dünyayı nasıl kaybedebileceğimiz?

Ama sonra içlerinden biri hareket etti ve ben hatırladım.

Ölü bir şeyin bu kadar zahmetsiz olması doğru görünmüyor. Kendini bana çeviriyor. Erkek mi kadın mı, bilmiyorum, o kadar uzağa gitmiş.

O her , istemeye geldiğimizi biliyor.

"Sloane," diyorum, henüz tam hızda olmasa da ilerlerken. Yakındaki bir başka enfekte fark eder ve servis edilen ister. "Biz- gitmeliyiz-" Pantolonunu yukarı çekmeye çalıştığını duyuyorum ve bana yeterince hızlı değilmiş gibi geliyor. Enfekte olanlar kaçmaya başlar. *"Sloane-"*

Kapısı çarparak kapandı ve çok gürültülüydü. Arkasından ben de geldim. Anahtarı çevirdim, pedala bastım ve sürdüm. Enfeksiyonlular bizi kovalıyor. Kovalayana kadar kovalıyorlar ya da belki hâlâ kovalıyorlar. Onları artık görmüyor olmam durdukları anlamına gelmiyor.

Hiçbir yerde benzin izi yok, istasyon aradığımdan değil. Gözlerimi ovuşturuyorum. Çok yorgunum. Sloane'un kafası işe yaramaz bir şekilde pencereye yaslanıyor ama hiçbir zaman kendini uyutmayı başaramadı. İkimizin de aynı anda bu kadar bitkin olması çok aptalca.

Cary.

Onu beklemeliydik, bize geri dönüp dönmeyeceğini görmeliydik. O her zaman ne yapacağını bilirdi. Gözlerimi kısarak yola bakıyorum. Nerede olduğumuzu biliyorum, sayılır. İleride bir kasaba var, adı bokla başlıyor. Oradaydı ve sonra kayboldu ve eğer şimdi bizi ben yönetiyorsam, eğer bensem, o aptal kasabanın aptal adını bilmem gerektiğini hissediyorum, ama yapamıyorum

...

"Bir sonraki kasaba neresi? Adı ne?" Cevap vermiyor. "Yakında benzinimiz bitecek. Biraz almamız lazım. Durup ikmal , uyumalıyız ve Tanrım, Sloane. Bir şey söyle, olur mu? Bu lanet kasabanın adı ne-"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun."

"Cortege'den hiç çıkmadım." "Hiç mi?"

"Babam..." Bitirmedi.

Babası. Onu onun evinde bıraktık. Biz gelmeden çok önce Lily tarafından tüketilmişti, tüm bağırsakları halıya kurumuş ve onu oraya yapıştırmıştı. Dişleri temizdi, hiçbir şeyi ısırılmamıştı ve biz de oradan uzaklaştık. Şimdi fark ediyorum, ne kadar hızlı oldu, ne kadar gerçek dışı hissettirdi ama gerçektir. Bunların hepsi gerçek. Ve babası hala halının üzerinde, dişlerini gıcırdatıyor.

"Fairfield," diyorum, isim bir anda gittiği yerden yeniden beliriyor. "Biraz küçük ama güzel bir yer. Bir güzel evleri var." Güzel, güzel, . Bana bak. Sonunda onu sürekli döven adamdan kurtuldu ve ben de ona elinde kalanları satmaya çalışıyorum. İlk defa da değil. "Kenar mahallelerinde bir şeyler buluruz. Uyu, sabah benzin alırsın."

"Bagajda bir benzin bidonu var."

"gaz var mı?"

Omuz silkiyor. Fairfield tabelası görünür, en azından Fairfield tabelasından geriye ne kaldıysa. FAIR orada ama FIELD çoktan gitmiş, . Tahtaları kırılmış ve parçalanmış, birilerinin kasabanın adının arkasına çizdiği karikatürize manzarayı kesintiye uğratıyor. Hendekte bir SUV'un kararmış, yanmış bir kabuğu var, tamamen ters dönmüş, yolun virajında ne olduğuna dair bir uyarı gibi. Kasabanın kendisi şu virajın hemen ötesinde ve bizi neyin beklediğini bilmiyorum. Tahmin edebiliyorum, ama bildiğinizi düşündüğünüzde bile...

Arabayı durdurup tabelaya bakıyorum ve ne kadar uzun süre bakarsam, ne kadar yanlışı olursa, o kadar panikliyorum. Etrafında çalışılması çok zor olan türden bir panik. İnsanı öldüren türden. Sloane kapısını açıp arabadan çıkana, beni öylece bırakıp gidene kadar kendimi bunun altından nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. Anahtarları kontaktan çıkarıp peşinden gidiyorum ve bunu yaparken çıkardığım her ses beni ürkütüyor. Kapı açılıyor, emniyet kemerimin takırtısı geri tepiyor, ayaklarım yolda.

"Arabada olmamız gerekiyor," diyorum. Güneş gökyüzünde alçalıyor. "Bagajdaki benzin bidonunu arabada kontrol edemezsin" diyor.

Bunu düşünmediğim için, varlığından haberdar olur olmaz bu gerçekliğin elimden kayıp gitmesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Ama yorgunum. Çok yorgunum. Sloane bagajı açıyor ve yağ kokan yünlü bir battaniyenin yanında benzin bidonunu buluyorum ve tüm umudumu tam da ihtiyacımız olan şeyle dolu olmasına bağlıyorum ama boş. Hay sikeyim.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve gözlerim kapalı olmayı seviyor ve bir saniyeliğine yok oluyorum, ayaklarımın üzerinde uyuyorum. Kimse beni geri çağırıyor. Yerçekiminin zayıf çekimi beni sarsarak uyandırıyor. Gözlerimi kırıştırdım battaniyeyi kenara itiyorum ve bir acil durum fişeği ile bir el feneri buluyorum. Feneri açıyorum ve çalışıyor. Güzel. Bagajın en arkasında şeffaf plastik bir boru var ve biraz rahatlıyorum çünkü en azından onunla sifon çekebiliyoruz.

Sloane cipin yanına gitti. Yavaşça etrafında dönüyor. Elini uzatıyor ve hâlâ sıcak olabilirmiş gibi, geçici olarak çerçevesine dokunuyor.

"Orada gaz bulamazsın," dedim ona.

"Bir ceset var." Sesi cızırtılı. Boğazını temizleyip alnını ovuşturuyor ve ben onun bakışlarında ne kadar yorgun hissettiğimi görüyorum. Bir ceset var.

Okuldan eve dönerken gördüğüm, sırt çantaları kendilerinden daha büyük olan Cortège İlkokulu çocukları gibi kambur duruyordu.

"Uyuyacak bir yer bulalım," diyorum.

"Eğer kasaba istila edilirse, biz de ..."

Sözünü kesiyor. Başka biri olsa söylemediği kelimelerin *devam* ettiğini düşünürdüm. Söylemediği kelimeler olmasını istiyorum. Bana dönmesini bekliyorum ama dönmüyor, ben de ona, cesedin olduğu yere doğru yürüyorum. Takla atan cipin tavanının altına sıkışmış, canlı canlı yanmış. Kafası çoğunlukla gitmiş. Parçalanmamış kısımları yavaşça toprağın içinde kayboluyor. Toprakta uzanan bir kol, bir el var ve üzerinde kalan birkaç parmak hiçbir yeri göstermiyor. Devam et.

Sloane işaret fişğini elinde evirip çeviriyor, yan tarafında yazılı talimatları sessizce tekrarlıyor. Fairfield'a doğru sürünerek ilerliyorum, imkansız bir şekilde bir arabaya ayak uydurmaya çalışıyorum. Camımı açtım, o da öyle, böylece her şeyi duyabiliyoruz. Belki diğer kurtulanları ya da daha büyük ihtimalle çok daha kötü bir şeyi.

Kasaba kendini bize yavaş yavaş gösteriyor, önce kalpleri sökülmiş gibi görünen evlerde. Yıkım doğal bir felaket gibi değil, doğa çaldıklarımızı geri almıyor, hayır. Bu hastalığın belirtileri -her ne ise- her yerde, yaşadığımız ve bir daha asla yaşayamayacağımız hayatlarla dalga geçiyor. Yıkılmış telefon direkleri, parçalanmış posta kutuları, kırılmış camlar ve büyümüş çimler. Beyaz çitler darmadağın. Daha fazla yangın kanıtı, eskiden evlerin bulunduğu temeller ve biri hala sıcak, havaya soluk gri duman kıvrımları gönderiyor. Orada ne olduğunu, başka birinin hikâyesinin destansı bir sonu olup olmadığını merak ediyorum.

Her tarafa dağılmış cesetler var, gerçekten ölümler. Ya yaşayanlar tarafından işi bitirilen enfekte olmuşlar ya da dönmeye fırsat bulamadan kendi başlarının çaresine bakan yaşayanlar. Ve kan. Kan burada, her yerde. Kapılar ardına kadar açık, eşiklerinden geçecek kadar cesur olan herkese bir davetiye. Gördüğüm ilk araba yan yatmış, *belki diye düşünüyorum ama* tank yola karşı duruyor. Basık köpek kulübesinin yanında kurumuş bir köpek cesedi olan bir evin yanından geçiyoruz. Sessizlik ürkütücü, yaşayan ölümlerin yokluğu. Bu tür bir sessizliğe yabancı değilim ve enfeksiyonluları görmemenin onları görmekten daha kötü olduğuna inanmaya neredeyse hazırım çünkü en azından onlar neredeyse, nerede olmamanız gerektiğini biliyorsunuz.

"Bekliyorlar, şimdi." Sloane'un sözleri midemi bulandırıyor. Bay Baxter'ın sesiyle kafamda yankılanıyorlar. *Eğer hayat bulamazlarsa, onu bekleyecek gibi görünüyorlar.*

... daha sessiz ama daha güvenli değil. Ama Baxter'ı enfekte olanlar öldürmedi. Biz öldürdük. Acaba o zamandan beri her şey bu yüzden mi ters gitti? Kaybettiklerimiz yüzünden mi? Babam her zaman kendimizden daha büyük bir şeyin merhametine kaldığımızı ve başkalarına göstermediğimiz insanlığın bedelini ödediğimizi söylerdi. Biz ödüyoruz.

Sloane'un eli koluma gitti. "Ne oldu?"

İleride, hâlâ sağlam duran bir telefon direğine çivilenmiş kirli ahşap bir tabelaya bakıyor. Siyah yazı, gördüğüm tek şey o olana kadar diğer her şeyi yutuyor.

→

Midem bulanıyor, aniden oraya yerleşen umudu nasıl tutacağımı bilemiyorum.

Barınak.

"Sence bu gerçek mi?" Ben soruyorum.

Ya da belki de uzun süredir tutulmayan bir sözdür. Ama sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Kolumu bırakıyor ve ben de oku takip ederek köşeyi dönüyorum. Üç binanın, işyerinin yanından geçtik. Kullanılmış bir kitapçı. Ciltsiz kitap katliamı. Kitaplar parçalanmış, sırtları kırılmış, sayfalar her yerde. Yararlılıklarını çoktan aşmış hikayeler. Kitapçıdan sonra bir kasap dükkânı var. Ölü bir hayvanın kemikleri, uzun zamandır etinden sıyrılmış, kırık camda asılı, kuru ve güneşte ağarmış. Beyaz fayansların üzerinde kan lekeleri görüyorum. Ondan sonra, bir çamaşırhane. Ezik metal makineler, kırık camlar ve yerde ne olduğunu bilmediğim bir karmaşa. Artık her ne ise -ya da değilse- yine midemi bulandırıyor.

Ondan sonra cadde arabalarla doluyor ve eğer bizimki biraz daha geniş olsaydı, mahvolurduk, bunun içinden geçiyor olurduk. Acaba durup her ihtimale karşı bazılarından su çekmeyi denesek mi diye düşünüyorum ama güneş neredeyse kayboldu ve gelen hiçbir şeyi göremeyiz.

"Bak," diyor Sloane ve bir sonraki köşede üzerinde aynı kelimenin yazılı olduğu başka bir tabelayı işaret ediyor. BARINAK. Başka bir ok. Doğru. "Şimdiye kadar sadece cesetler olabilirdi."

"Rayford da olabilir," diyorum. " zaman sadece biz oluruz."

Hiçbir şey söylemiyor. Köşeyi dönüyorum başka bir telefon direğinde başka bir tabela var ama bunda SHELTER AHEAD yazıyor ve gaza sertçe basıyorum ve sonra Sloane "Rhys-" diyor ve bu benim adım değil, bir uyarı.

Farkına vardığımda çok geç olmuştu. Bütün kasaba burada olmalı.

Burası. Burada bir savaş kaybedildi, galipleri hala burada, savaş alanından geriye kalanlara bakıyorlar. Sırtları bize ve kiliseye dönük.

Başımı. İlahiler için ayakta durduğumu ve önümdeki tüm o insanları hatırlıyorum, sırtları bana dönüktü ve yüzlerini göremiyordum ama biliyordum.

Ağızlarını açtıklarını .

Taşa dönüşüyorum. Bizi mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyorum. Hareket etmeyin, ses çıkarmayın. Sırtlarını bize dönsünler, bir şekilde sessizce uzaklaşalım. Ama bu imkansız çünkü geldiğimizi çoktan duyurduk.

Ve ağızlarını açtılar.

Ben bir şey yapamadan arabaya üşüşüyorlar ve tek gördüğüm gri deriden, siyah damarlardan ve kırmızının her tonundan geriye kalanlar.

Sloane levveye doğru gidiyor ve ben *pencereyi* düşünüyorum, o sırada eller *pencereden* içeri girmeye başlıyor, parmaklar göğsümü tırmalıyor, gömleğimi kazıyor, içime giriyor. Bağırıyorum ve daha derine iniyorlar, hala yaşayan bir şey olduğumdan emin olabilmek için çığlık atmaya devam etmeye kararlılar.

Üzerimdeki elleri, çürüyen derinin doğal olmayan yumuşaklığına doğru geri itiyorum. Bağırıyorum ve onlar da çığlık atarak karşılık veriyor. O çirkin ve ince sesin ardından Sloane'un irkilmiş çığlığını duyuyorum. Ona döndüğümde levveyi birine saplamıştı. Çok fazla boşluk var ve levye tam o şeyin suratına saplanıyor ve geri düştüğünde levye de onunla birlikte gidiyor.

Vücudumun geri kalanını hatırlıyorum.

Ayağımı gaza basıyorum ama bu kadar çok ölünün arasından geçmek zorunda kaldığımızda temiz bir kaçış yok. Arabayla karşılaştıklarında çıkardıkları korkunç *gümbürtüler* bizi eziyor. Sloane'un yan aynası kırıldı. İçlerinden biri cam sileceğini ele geçirdi. Parça parça, onlarla aramızdaki tek şey yok oluyor.

"," dedim arabaya. ","

Her şeye rağmen ilerliyor ve nihayet hızlanabilecek kadar cesetlerden kurtulduğumuzda, enfekte olanlar takip ediyor, takip ediyor, takip ediyor çünkü ölüm durmuyor, asla durmuyor. Araba köşede gıcırıyor ve ben uzanıp Sloane'a dokunuyorum, omzunu tutuyorum ve "Tamam mı?" diyorum. Babamla araba kazası geçirdiğimiz zamanki gibi. Araba takla attı ve yuvarlandı ve yuvarlanması bittiğinde, kolu göğsümde koruyucu bir şekilde uzandı ve tekrar tekrar sormaya devam etti, *Tamam mı?* Ve ben ona gerçeği söyleyene kadar durmadı, hayır, tamam değil, belki ama *hala buradayım*.

"Isırıldınız mı? Sloane, ısırıldın mı?"

Elimi itti ve kendime baktım, elimden gelenin en iyisini yaptım.

Sürmeye devam ederken durum değerlendirmesi yapmak için. Ön tarafım lekeli, her tarafım lekeli. Gömleğimi yırtmak istiyorum. Bir kolumu uzatıyorum, sonra diğerini ve hiçbir şey görmüyorum. Isırık yok. Boynuma, dişlerini batırabilecekleri her yere dokunuyorum, içimde dolaşan adrenalin yüzünden fark etmiyorum. İyi olduğumdan emin olduğumda, geri dönüp hepsini çıplak ellerimle ezmek isteyen içgüdüyle savaşıyorum çünkü neden yapamayayım, onlar *ölmüşken* nasıl yapmayayım.

"Levyeyi kaybettim," diye fısıldıyor Sloane.

"Sorun yok," diyorum. "Hâlâ buradayız. Her şey yolunda."

Yavaş yavaş nefes alış verişimiz düzeliyor, nabızlarımız düzene giriyor. Aynayı kontrol etmeye devam ediyorum. Sanırım kasabayı uyandırdık. Ölüler saklandıkları yerlerden çıkıyor, sokaklarda ilerliyor, biz davetsiz misafirleri arıyorlar. Arabanın peşinden koşuyorlar.

Bu artık onların dünyası. Bedavaya içinde olamayız.

Fairfield'in diğer ucuna ulaşıyoruz ve bu taraftaki kasaba tabelası hala tek parça halinde. *Ziyaretiniz için teşekkürler! Tekrar gel!* Siktir et . Dikiz aynasından bakıyorum; duvar resmi, durgun bir göl ve içine batan güneş. Ama güneşin altın rengi, dalgalı ışınlarının karşısında, siyah boyayla yazılmış *OVERRUN* kelimesi var.

"İşte," diyor Sloane. "Bak-"

"Ne?" Sesim çatlıyor.

Bir süredir konuşmuyoruz.

"Ev," diyor. "Bir araba var..."

Karanlığa bakıyorum. Göz kapaklarım çok ağır, tankım boşalmaya çok yakın. Neyi işaret ettiğini görüyorum, uzakta bir ev. Orada bir araba da görüyorum. İnsanlar mı? İnsanlar orada olabilir mi? Ya insanlar değilse, ölüler? Bunu riske atabilir miyiz? Yapamaz mıyız?

Aklımda milyonlarca soru var ve hepsini kafamdan atmak istiyorum.

"Arabayla gideceğim," dedim. "Eğer orada bir şey varsa, arabayla çekerim. Eğer çok , geri döneriz ve... yolumuza devam ederiz." Ana yoldan sapıp toprak yoldan eve doğru sürüyorum.

Orada park etmiş sarı bir Prius var, ön biraz buruşmuş, Hâlâ çalışır gibi görüldüğü için öylece bırakıldığını görmek bana çok garip geliyor. Arabamızın farları evin üzerinde soğuk bir parıltı yaratıyor, bu da bir tür görsel çelişki. Aynı anda hem modern hem de modası geçmiş görünüyor. Birinin tamirâtı. Beyaz dış cephe kaplaması yeni ama ön verandanın elden geçmesi gerekiyor. Birinci kattaki pencereler tahtayla kapatılmış. Hem de hepsi.

Birisi burada saklanıyormuş.

Fairfield'da olanlardan sonra tekrar umutlanacak kadar aptal değilim. Etrafta birkaç tur atıyorum, tekerlekleri yere sürüyorum, gecenin karanlığında gürültü yapmalarına izin veriyorum. Bu da bir sonuç vermeyince kornaya hafifçe basıp rölantiye .

Hala bir şey yok. Canlı ya da ölü.

"Hayatta kalanlar olsaydı Rayford'a giderlerdi," diyorum.

Sloane arabadan iniyor ve ben ona ulaştığımda verandaya giden yolu yarılmış oluyor. Onu kolundan tutup geri çekiyorum ve adını tıslıyorum. Ne yaptığını sanıyor bilmiyorum. Bana bakıyor, yüzü o kadar beyaz ki kendi ışığını saçıyor, yemin ederim, ve biraz sallanıyor. Yüzünde derin bir yorgunluk ifadesi var ve gitmesine izin veriyorum çünkü bunu anlıyorum. Kemiklerim bunu anlıyor. İhtiyacınız olan şeyin dinlenmek olduğu ve yapabileceğiniz en fazla şeyin

tek umudum uyku. Ama yarın yine yorgun uyanacağım anlamına gelse bile, bir süreliğine kendimi kapatmayı kabul ediyorum. Eve bir göz atıyorum.

"Burada bekle."

Arabaya geri dönüyorum ve okuldan aldığım alüminyum beyzbol sopasını alıyorum. Sıkıca tutuyorum ve verandaya çıkıyorum. Ayaklarımın altında inliyor, sanki insan adımlarının ağırlığını çoktan unutmuş gibi. Ön kapıda duruyorum ve kapıdaki kanlı çiziklere bakıp yüzümü buruşturuyorum. Tırnak izleri. Hem de sürü. Enfekte olanlar buradaydı, artık olmasalar bile. Kapıyı çalıyorum, kendimi saçma hissediyorum. Kimse gelmedi. Ne kötü ne de iyi bir şey. Kolu salladım. Kilitli.

Lanet olsun.

Yanındaki pencereye doğru ilerliyorum. Tahtalardan birini çekiyorum. Gerçekten çivilenmiş. Bu durumda levye iyi olurdu ama artık levyemiz yok. Sloane'a dönüyorum.

"Kredi kartınız falan var mı?" Soruyorum çünkü lanet olası zombi kıyametinde kimin kredi kartı olmaz ki?

O başını sallıyor ve ben de başımı pencereden içeri girmemizi engelleyen ahşap tahtalardan birine yaslıyorum. Hâlâ evde, komodininin üzerinde duran cüzdanımı ve hâlâ evde olan annemle babamı düşünüyorum. Bir süre sonra onunla yüzleşme isteğimi topluyorum.

"Cary bana nasıl girileceğini gösterdi, eğer kilit doğruysa. Kapı ile çerçeve arasına sokabileceğim kredi kartı gibi ince bir şeye ihtiyacım var, böylece kilidi açabilirim."

"Oh," diyor Sloane. "Belki.."

Arabaya geri dönüyor ve ön koltuğu karıştırıyor. İki şeyle geri döndü: AAA üyelik kartı ve plastik bir çalışan rozeti. Rozete, üzerindeki grenli fotoğrafa bakıyorum. Babası, iri yarı bir adam. Ona yumruk atan adam bu. Acaba sokakta yanından geçsem ondan korkar mıydım? İnsan kaynakları departmanının başı. Şaka gibi.

"Ona benzemiyorsun," diyorum ona.

Ağzını açıyor ama çenesi öylece duruyor, sanki kelimeler ondan daha çabuk çıkıyormuş gibi. Rozeti ona geri veriyorum. Üyelik kartı yeterli olacaktır. Eve dönüyorum ve kapı ile kapı çerçevesi arasındaki aralığa kaydırıyorum, yaylı bir sürgü olmasını umuyorum çünkü eğer yaylı bir sürgü değilse, başladığımız zamanki gibi boku yedik demektir. İçeri itiyorum, biraz dirençle karşılaşıyorum ve sonra başlıyorum

kartı bükme. Lütfen çalışın. Lütfen, *lütfe*n çalışın...

Sloane arkamdan, "Biliyorum," diyor.

Kapıyı açmaya çalışırken, dünya sona ermeden önce kanıksadığım tüm sesler kafamı dolduruyor. Böcek vızıltıları. Rüzgâr yakındaki ağaçların yapraklarını hışırdatıyor. Su sesi mi? Sanırım çok uzakta olmayan bir su sesi duyuyorum ve Danforth Nehri'nin tam bu bölgeden geçtiğini hatırlıyorum. Buradan duyabiliyorsam, evin arkasındaki ağaçların hemen ötesinde olmalı. Ve sonra kilidin sesi... veriliyor. Tanrıya şükür. Kapıyı açıyorum ve diğer tarafta ağır bir şeye çarpıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyorum.

Barikatlı kapıyı itmeme yardım ediyor ve o okulda bir ay boyunca yemek yiyerek, uyuyarak ve bekleyerek ne kadar güçsüzleştığımızı fark ediyorum. Kapıyı engelleyen mobilyalar içerideki zemini tırmalıyor ve sonunda kapı, içeri girmemize yetecek kadar açılıyor.

"Tamam," diyorum. Arabadan eşyalarımızı, yanımızda taşıdığımız sırt çantalarını alıyoruz. Yola çıkmadan önce Sloane'un evinden aldığımız az miktarda yiyecek, giyecek ve suyla doluydular. İşaret fişğini, el fenerini ve beyzbol sopasını alıyoruz. Onları kapının dar açıklığından içeri kaydırıyoruz ve peşlerinden gidiyoruz, nefesimizi tutarak içeri giriyoruz.

Karanlık, kokudan bir saniye sonra yüzümüze vuruyor. Burada ölü bir şey var.

Sloane öksürüyor ve ben el fenerini açarak kendimizi içinde bulduğumuz odayı aydınlatıyorum. Bir koridorla bölünmüş bir mutfak, bir kanepenin ve bir yatar koltuğun olduğu bir oturma odasına açılıyor ve Tanrım, ikisini de istiyorum. El fenerini kapıyı tutan derme çatma barikatın üzerinde gezdiriyorum. Ağır, eski bir buzdolabı. Eve geri dönüyorum.

"Alo?" Ben aradım.

Herhangi bir virüslü bunun için koşarak gelirdi. Bekleyeceğiz.

Hiçbir şey.

Ama burada bir şey çürüyor. Belki bir hayvan? İyimserim. Sloane beni mutfak lavabosuna kadar takip etti. Musluklardan birini çeviriyorum ve dışarı bir su akıntısı döküldüğünde zıplıyoruz. Suyun yere inerken çıkardığı garip ıslak tıkırtıyı dinliyorum.

"Bir kuyu, belki?" Hiçbir fikrim yok. Kapatmak için hareket ettim ama Sloane

Beni durdurdu, bir dakika boyunca ona baktı... açıklama yapmadı. Dayanabildiğim sürece almasına izin verdim. Sesi rahatsız edici. Çok yanlış çünkü çok iyi.

"Güvenli olduğundan emin olmalıyız," diyorum. "Neyin koktuğunu bulmalıyız."

Alt kattan sessizce geçiyoruz, el fenerinin yalnız ışını bize rehberlik ediyor. Gölgeler oluşturduğunda kendimi korkutuyorum, zihnim onları canavara dönüştürüyor. Evin bu kısmında pek bir şey yok. Mutfak, oturma odası, bir kiler, bir çamaşır odası ve bitişiğinde çok küçük bir banyo. Yarın acıkacağız ama şimdilik amacımız *uyumak*. Aklımdaki tek şey bu. O kanepenin nasıl bir his vereceğini, bedenimin nasıl yayılacağını... İlerliyorum. İşe yaramaz ıvır zıvırlarla dolu eski bir gardıropla barikatlanmış bir arka kapı ve o kapının hemen önünde bir dizi merdiven var. Koku kesinlikle üst kattan geliyor.

"Alo?" Emin olmak için tekrar

aradım. Bir şey yok.

İlk adımı ben atıyorum.

Merdivenler gıcırıyor, her biri. Sahanlığa ulaştığımda Sloane bana çarpıyor ve o kadar gerginim ki neredeyse sopayı ona doğru kaldırıyorum ve bunu yapmadığıma seviniyorum. Koridorda yan yana duruyoruz. Burada dört kapı var ve hepsi kapalı.

"Sen arkamda kal," dedim ona.

Şimdi mesele cesaret toplamak değil, korkumun bir adım önünde durmak. İlk kapıyı hızla itip açıyorum, hiçliğe doğru salınmasına izin veriyorum. El feneri, bir sonraki odaya açılan bir kapı ile boş bir banyoyu ortaya çıkarıyor. Sloane arkamda, yakınımdaya duruyor ama o kadar sessiz ki nefes alışını bile duyamıyorum. Kapıya bakıyorum ve sonra kulağımı kapıya dayıyorum. Sessizlik. Yavaşça itip açıyorum.

Burası bir ebeveyn yatak odası ve bomboş ve çok tuhaf bir şekilde temiz tutulmuş. Pencereler barikatla kapatılmamış, kırılmayacak kadar yukarıda. Rahat görünümlü yastıkları ve buruşuk bir yorganı olan bir yatak var. Ben şifonyerlerden birinin üzerindeki aile portresine bakarken Sloane elini üzerinde gezdiriyor. Bir kadın, bir erkek ve bir oğlan çocuğu ve hepsi birbirine benziyor. Kızıl saçlar, soluk ten.

"İki tane daha," diyorum. Sloane yorgana dokunmayı bırakıyor ve beni koridora kadar takip ediyor. Yatak odasının karşısındaki kapıyı seçiyorum ve sessizce üçe kadar sayarak açmaya karar veriyorum ama onun yerine ikide açıyorum. Burası bir ofis. Bir bilgisayar masanın üzerinde toz topluyor.

toz toplayan birkaç aile fotoğrafıyla daha kaplı. Parmağımın ucuyla masanın üzerindeki tozlara bir çizgi çekiyorum.

Bir oda kaldı.

Koridorun sonunda.

Sloane ve ben kapının girişinde duruyoruz, koku yüzünden geri çekiliyoruz. Yakamı burnumun üzerine çekiyorum. Ölümün burada olduğuna şüphe yok. Sloane'a bakıyorum ama o bana bakmıyor. Gözleri yerde, ne korkmuş ne de başka bir şey.

Kapının soğuk kolunu kavrayıp açıyorum.

Oğlunun yatağında yatan babanın çürümüş cesedi olduğu ortaya çıkar, bilekleri yukarı ve aşağı doğru kesilmiştir. Oğlunun kanı çarşaflarda ve yerde kurumuş ve siyahlaşmış. Kanı çekilmiş. Yanında başka bir aile yok ve sanırım bunun nedeni de bu olmalı.

Arkamı dönüyorum, Sloane'un gözleriyle karşılaşamıyorum. Kapıyı kapatıyorum.

Sloane ve ben sırayla banyoya giriyoruz. Kendimizi temizliyoruz. Kıyafetlerimizi değiştiriyoruz. Buzdolabını alt kattaki kapının önüne geri itiyoruz ve yerine sıkıca oturduğundan emin oluyoruz. İlk başta, kokudan olabildiğince uzakta, kanepede uyuyacağımızı düşündük, ama sırf yatağın o tanıdık, rahatlatıcı hissi için çürümeye yakın acı çekmeye istekli olduğumuz ortaya çıktı. Yatak odasına giriyoruz ve yorganı çekip yatağa uzanmadan önce aile portresini indiriyorum. Sloane kendi sınırına yakın duruyor, ben de kendi sınıma yakın duruyorum.

Anneni çağır, Rhys. Burası güvenli değil. Benim tek oğlum.

Seni incitmek istemiyorum.

Uyanırken boğuluyor olabilirdim. Sessizlikte boğuluyorum. Ciğerlerimden atıyorum, boğazımı temizliyorum. Kendimi başka bir geceye uyutmadığımı biliyorum, o halde bu da aynı gece olmalı. Yine de vücudumdaki her kasın bana karşı çalışmaya başlaması için yeterince uzun süre yerleştim. Bacaklarım, kollarım, sırtım, hepsi çılgılık atıyor. Başımı yastığıma bastırıp uykuya geri dönecek kadar engellemeye çalışıyorum ama sonra yanımdaki boşluğu hissediyorum.

Böyle zamanlarda, yalnız olmadığınızdan emin olmak için elinizden gelenin en iyisini yaparsınız. Birlikte olduğunuz kişiyi ezberlersiniz: nefes alışını, hareket edişini, vücudunun sıcaklığını. Tüm bu şeylere günün her saniyesinde ulaşırsınız ve onlar gittiğinde, bunu anlamak için gözlerinizi açmanıza bile gerek kalmaz.

Gitmiş.

Doğruluyorum, el fenerini arıyorum, açıyorum, zayıf ışığıyla odayı aydınlatıyorum ama o orada değil. Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum, çıplak ayaklarım soğuk zeminle buluştuğunda titriyorum. Banyo kapısına doğru ilerliyorum.

"Sloane?"

Hiçbir şey yoktu. Kapıyı açtım ve orada değildi. Yatak odasından çıkıyorum ve o mide bulandırıcı kokuya karşı mide bulandırıcı bir sessizlik var. Ay ışığı koridorun sonundaki perdeli pencereden süzülüyor ve her şeyi maviye çeviriyor. Nerede olduğunu biliyorum. Keşke bilmeseydim. Onu cesedin olduğu odada buldum. Yerde oturuyor ve cesede bakıyordu. İçeri girdiğimde hareket etmedi. Uzun bir dakika boyunca izliyorum, omuzlarının yavaşça, belli belirsiz yükseldiğini görene kadar izliyorum. Bu bana nefes aldığını söylüyor. Karanlıkta yüzünü seçene kadar yavaşça ona yaklaşıyorum. Adama bakıyor, uzun süre açık kalmış, bilekleri boşalmış. Gözleri geniş, görmüyor - o kadar görmüyor ki, ilk başta nefes aldığını hayal ettiğimi sanıyorum.

"Sloane," diyorum.

Cevap vermiyor. Gözlerini cesetten ayırmıyor. Solgun ve

Boş. Önüne çömelip görüşünü engelliyorum ve o bu kesintiyi fark etmiyor bile. Sanki benim içimden onu görebiliyor. Eline uzandım ve işte o zaman elindeki jileti fark ettim.

"Ne yaptın sen?" diye sordum. "Buldum," dedi.

Bileklerini tuttum, ikisini de. Damarlar sağlam. Bu sırada bıçak yere düştü. Işığı üzerine tutuyorum, paslı kenarını görüyorum. Eski kan. Ama onunki, onunki değil.

Adama başını sallıyor.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" "Korkak," diyorum.

"Trace de mi?"

"O bile," diyorum ve onu düşünüyorum, silahı çenesinin altına dayayıp tetiği çekmesini. Olay olduğunda odada değildim ama geriye ne kaldığını gördüm. "Bu bencillik. Bu bir günah."

"Ah, bu her şeyi değiştirir" diyor ve ben fark yaratacak bir şey söylemeye çalışırken cesede bakıyorum.

"Neden beni durdurdun?" diye sordum.

"Ne?"

"Cortege'den çıkarken enfekte olan kız için."

"Düşündüm ki..." Sözüünü kesiyor. "Bilmiyorum."

Nefesimi veriyorum ve bacağımın yan tarafı onunkine değecek şekilde yanına yerleşiyorum. "Bak Sloane, anlıyorum. Anlıyorum. Sanki... camın arasında durmak gibi, keder. Arkanda her şey eskisi gibi, önünde ise-"

"Hiçbir şey," diye bitiriyor. "Hiçbir şey kalmadı."

"Biz ayrıldık," diyorum. "Bu da bir şeydir. Ve buna inanıyor olmalısınız çünkü ne zaman bir seçeneğiniz olsa devam ettiniz." Adama bakıyorum, keşke bileklerini kapatabilseydim, dikebilseydim. "Ama belki de bunu yaptığının farkında değilsin çünkü kendine yapamayacağını söyleyerek çok uzun zaman geçirdin."

Yüzümü ovuşturuyorum, yatağı özlüyorum. Bir süre sonra konuşuyor. "Bundan ne istiyor olabilirsin ki?" diye soruyor.

"Kaybettiğimiz her şeyi."

Cevap vermiyor. Titriyor. Onu okulda öptüğümü hatırlıyorum, bunu yapar yapmaz hayatında belki de hiç kimseyi öpmediğini anladım, o aptal Ben Asla oyunu sırasında ne derse desin ve onun hakkında kendi başıma bir şeyler bulmak iyi hissettirdi. Ona ne kadar iyi ve canlı hissettiğini, ne kadar iyi, sıcak ve canlı olduğunu söylemek istiyorum. Söylediğim her şeyin yeterli olmasını istiyorum. Okuldayken her şey çok daha kolaydı. Her şey, en kötü kısımlar bile. Belki de orada hâlâ eski hayatımın hayaletini hissettiğim içindir. Rol yapabiliyordum. Baxter'la, Grace'in ölümüyle bile spor salonunda sigara içebiliyordum çünkü eskiden benim olayım buydu. O adam olabilirdim, eli Sloane'un eteğinde olan adam olabilirdim. Ve okulda o kadar çok *zaman* vardı ki, kelimeleri tartmak, onları *ben buradayım* gibi şeylere dönüştürmek *için* zaman vardı *çünkü onlar değillerdi, bu yüzden bir anlam ifade etmeliydim*.

Eskiden olduğum her şeyin gitmesinden ve geriye sadece olmadığımı her şeyin kalmasından korkuyorum.

Zor uyandım. Yeni bir şey değil, her güne hoş geldin. Sanırım bu sefer özellikle hoş karşılanmadı. Dün gece Sloane'u bir süre sonra yatağına geri götürdüm. Hâlâ dışarıda ve nefes alıyor. Pembe dudakları hafifçe aralanmış, yanakları kızarmış, kahverengi saçları yastığın üzerinde bir leke gibi dağılmıştı. Gömleği köprücük kemiğini ortaya çıkaracak kadar omzunda. altında ne olduğunu gördüm. Okulda ısırık var mı diye kontrol etmemi istediğinde. Ve şimdi sertleştim, içine girdim ve kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Sessizce yataktan kalktım. Yatak odasından çıkıyorum ve koridora çıktığımda pis kokudan öğürüyorum. Burada kaldıkça daha katlanılabilir hale geldiğini hayal ediyorum - yani, öyle olmalı, sonsuza kadar bu kadar taze olamaz - ama burada o kadar uzun kalmayacağız. Bugün gidiyoruz. Ben de buna karar verdim. Evden alabildiğimiz her şeyi alacağız, Prius'ta ne varsa hortumlayacağız ve gideceğiz. Rayford'u, yardım edebilecek insanları bul.

yapıyorum, bunu yaparken zihnimi boş tutmaya çalışıyorum.

İşimi bitirdikten sonra, ölü oda hariç üst katları arşınladım.

-Sloane uyurken. Banyodan merhemleri, yara bantlarını, gazlı bezleri, var olan tüm ilaçları, hatta tanımadığım isimleri olanları ve ihtiyacım olmayan iki inhaleri alıyorum çünkü kim bilir şu anda hangi para biriminin değeri var. Bunu aklımda tutarak yatak odasındaki şifonyerin üstündeki kutudan bir avuç mücevher alıyorum. Belki bir yerlerde birileri güzel bir şey ister ve bunun karşılığında bana işe yarar bir şey verir.

Tabancayı Sloane'un yatağının altında, bir bavulun içinde, el örgüsü bir yorgana benzeyen bir şeyin altına saklanmış olarak buluyorum. Yarı otomatik bir tabanca ve fişek yatağını kontrol etmek için sürgüyü yeterince geriye çektiğimde içinde bir mermi olduğunu görüyorum. Elimde dikkatlice çeviriyorum, yere doğru tutuyorum. Daha önce okuldan ayrılırken bir silahımız vardı ama yolda kaybolmuştu. Silah sesi enfeksiyonluları çekiyor ama gerçekten, eğer dışarıdalarsa, herhangi bir şey onları çekecektir ve ben bununla yüzleşmeyi tercih ederim. Ayağa kalktığımda Sloane uyanıktı, uyanıkmiş gibi görünüyordu. Gözleri bende, silahta. Silahı kotumun arkasına sokmadan önce emniyetinin açık olduğundan emin oluyorum.

"O benim. Beyzbol sopasını alabilirsin," diyorum ona. Gözlerini kırıştırdı. ". Bakalım aşağıda yiyecek var mı. Alabildiğimizi alalım.

ve buradan git."

Cevap vermesini beklemiyorum. Mutfağa gidip dolapları karıştırdım. Pek bir şey kalmamıştı. Altı kutu aromalı zeytinyağlı ton buldum. Süslü şeyler. Konserve açacağını bulmam bundan çok daha uzun sürüyor ve bulduğumda Sloane aşağı inmiş oluyor. Onu görmek gitme isteği uyandırıyor çünkü burada olsa bile ne kadar yanımda olduğunu bilmiyorum.

Ve bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum. "Arabada yiyebiliriz," diyorum.

"Evet," diyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Aptalca bir soru."

"Bana sor, ben de sana harika olduğumu söyleyeyim."

Ağzıyla yapmadığı şey neredeyse gülümsemekmiş davranmak istiyorum ama bundan şüpheliyim. Çantalarımızı çoğunlukla suyla doldurmaya başladık. Mümkün olduğunca çok kabın içine koyuyoruz. Çamaşır odasında deri bir kılıfın içine sokulmuş bir av bıçağı var. Onu ilk Sloane buluyor ve elinden almaya çalışıyorum ama elinden almama izin vermiyor. Kemerini kılıfın geçiriyor.

"Bunu almamam gerektiğini düşünüyorsun," diyor. Haklı da.

Bıçağı birkaç kez çıkarışını izliyorum, her çekişte daha hızlı ve daha hızlı, hissini alıyor ve bunu yapmaya karar verdiyse, bileklerini ne kadar çabuk kesebileceğini merak ediyorum. Bunu yaparsa kan kaybından ne kadar çabuk öleceğini merak ediyorum.

"Kendin için endişelenmelisin," diyor bana.

Öfke, gerçekten yapmak istediğim bir şey olup olmadığını düşünmeden ona orospu dememe yetecek kadar hızlı bir şekilde içimi dışarı çıkarıyor. Ağzımdan acınası bir şekilde dökülüyor, ama tatmin edici olmadığını, Cortege'den ayrıldığımızdan beri taşıdığım gerginliğin bir kısmının gitmediğini inkar edemem. Babasının ona hiç böyle seslenip seslenmediği aklımdan çok geç geçiyor.

Bunu düşündükten sonra ona bakamıyorum.

Mutfağa giriyorum, girerken gözlerini üzerimde hissediyorum. O yukarı çıkana kadar sırtımı ona dönüyorum ve sonra daha önce aradığım yerleri aramaya başlıyorum.

ya da sadece yapmamız gerekiyormuş gibi hissediyorsak.

Bir süre devam etmesine izin verdim, benim işe yaramazlığım ve onun aramıza koyduğu boşluk ve sonra merdivenlere doğru yürüdüm, onu odanın köşesinde bulmayı umuyordum, onu arabaya sürüklememi bekliyordu ama merdivenlerin dibine ulaştığımda, yarı yoldaydı ve iyi görünmüyordu.

"Rhys" diyor ve sanki artık adımı sadece bir sorun olduğunda söylüyormuş gibi geliyor.

Okula girdiğimizde sardılar.

Bizi nasıl aradıklarını, kendimizi ele vermediğimiz halde orada olduğumuzu nasıl bildiklerini açıklayamıyorduk. Anlayabildiğimiz en fazla şey, *yerlerin insanlar* anlamına geldiğini hatırladıklarıydı. Orada olduğumuzu bilmeleri gerekmiyordu, bir kez orada *olduğumuzda* tekrar orada olabileceğimizi bilmeleri için, bizi daha önce orada kendi ölü gözleriyle görmüş olmaları gerekmiyordu. Sloane ve ben ikinci kattaki koridorun sonundaki pencerenin yanına çömeldik.

Etrafımız sarıldı.

Her şeyi yanlış yaptığınızı düşünmek hastalıklı bir duygudur. Göremeyecek kadar yorgun olsan bile devam etmeliydin. Prius'tan su çekmeli, benzini arabamıza koymalı ve devam etmeliydik. Belki de şimdiye Rayford'a varmış olurduk. Çok kolaydı, gerçekten. Ama yapmadık. Bundan sonraki kısmı nasıl atlatacağız, bilmiyorum.

Buradan, evin bu tarafından görebildiğim kadarıyla en az on beş tane olmalı. Diğer tarafta daha fazla olabilir. On beş. Bu çok kötü. Bir tanesi yeter ve kaçarlar. Daha önce de gruplarla savaştım ve tek parça halinde kurtulmam tamamen aptal şansıydı. İşte bu kadar. Bugünlerde *hayatta* olmak tesadüfi bir durum gibi geliyor.

İçlerinden biri, yırtık pırtık bir takım elbise giymiş bir adam, eve doğru bakıyor. Bana avın ortasında hareketsiz kalmış bir köpeği hatırlatıyor. Dinliyorum. Diğerleri de neredeyse ondan işaret alıyor gibi. Onlar da hareketsiz ve dinliyorlar.

"Onları gördüm," diyor Sloane. Görünmemeye dikkat ederek pencereden uzaklaşıyor ve yere oturup kollarını bacaklarına doluyor. "Beni almaya geldiğinde."

Yanına yavaşça uzandım. Kalbim patlayacakmış gibi çarpıyor, karnım ağrıyor ve ellerim titriyor. Durmaları için onları birbirine kenetliyorum ve geri kalanının yüzümde görünmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Onları dışarıda bekleyebiliriz,"

diyorum. "Sanırım biri beni gördü."

Bu çok kötü.

"Takım
elbise mi?"

"Evet."

Bu gerçekten çok kötü. Tanrım. Buraya kadar geldik ama yeterince yakın değil. Bekleyecekler. Bizi geçecekler. Ama bu sadece buraya ilk onlar girmezse olur.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ben ön tarafı kontrol edeceğim," dedim.

O olduğu yerde kalırken ben pencereden sürünerek uzaklaşıyorum ve merdivenlerin yarısına kadar kırımın üzerinde ilerliyorum, ta ki ayağa kalkmak güvenli olana kadar ve kalkar kalkmaz Ave Maria aklıma geliyor. Hail Mary. *Ave Maria. Dios te salve, Maria.* Okuldan beri dua etmemiştim. Oraya gittiğimde Tanrı'yla konuştum, ondan merhamet ve koruma diledim ama buna rağmen işler gittikçe kötüleşmeye devam edince bıraktım. Kendime yalvaran bir ses daha az olur diye düşündüm.

Kilisede, kortejde İngilizce dua ederlerdi. Yaşım ilerledikçe İspanyolcamı kaybettim, dilime yer açmak istemeyen bir kasabada yaşıyordum. Ama kilisede, sadece dördümüz, ailem, İspanyolca dua ederdik. Çok küçükken kafam o kadar karıştırdı ki duaları her iki dilde de okur, her satırı değiştirirdim ama büyüdükçe babamın bariton sesine odaklanırdım ve diğer herkes kaybolurdu. Şimdi kafamdaki ses benim ve her zaman soluk bir taklit oldu ...

Llena eres de gracia-merdivenlerden biri ayaklarımın altında gıcırıyor ve duruyorum. *El Señor es contigo. Bendita tú eres entre todas las mujeres. Y bendito es el fruto de tu vientre: Jesús ...* Dışarıda, verandada ayaklarını sürüyerek yürüdüklerini duyuyorum. Çiviler merakla kapıyı tırmalıyor. Çıkış yolumuz. *Santa Maria, Madre de Dios, ruega por nosotros pecadores* ...

Koridora ulaşıyorum ve parmak uçlarımda ilerleyerek mutfağa geçiyorum. Belki barikatlı pencerenin çatlaklarından bakabilir ve ne yapacağımıza karar vermeden önce evin bu tarafında kaç tane olduğunu anlayabilirim... Bir pencereye ulaşıyorum, öne doğru eğiliyorum ve dışarı bakıyorum.

Beyaz gözlü, harap olmuş bir yüz içeri bakıyor.

O çılgılık atarken ben de sarsılıyorum. Siktir. *Siktir.* Verandadaki sürtünmeler çılgınca tırmalamalara dönüşüyor. Kapıdaki tırmalamalar yoğunlaşıyor ve sonra gümbürtüye dönüşüyor, içlerinden birinin vücudunun tüm ağırlığını tahtaya atmasının sesi ve sonra daha fazlası. Buzdolabının tıkırtısını izliyorum. Pencere camı kırılmaya başlıyor ve

Üzerindeki tahtalar eğiliyor ve çığlıklar daha da yükseliyor ve kafamdaki tek dua artık *gitmemiz gerektiği. Gitmek zorundayız. Gitmek zorundayız.*

"Sloane," diye bağıryorum, çünkü artık sessiz olmaya çalışmanın bir anlamı yok. Sırt çantamı yerden alıp . "Evin önüne gidiyorlar-" diyerek merdivenlerden aşağı koşmaya başladı bile.

Thud.

"Biliyorum, arkadan geçmeliyiz."

Thud.

Thud.

Thud.

Ve sonra Sloane arka kapıda, gardıroptan bir şeyler fırlatırken, ön kapıdaki güç daha da artıyor. Fazla zamanımız yok. Kapıları paramparça ettiklerini gördüm. Bizden önceki aile hayatta kalma konusunda çok iyi olmalı, bunu kendi başlarına getirmemiş olmalılar ama biz her şeyi berbat ediyoruz. Başka nasıl bir şey yapacağımızı bilmiyoruz.

Sloane boş gardırobu kenara çekerken ona yardım ediyorum, bu sırada ölümler arkamızda daha fazla yer kaplıyor. Onu yoldan çektik ve tam kapıyı açmak ki, "*Bekle!*" diye bağırdı. Ve koridora geri koşup sırt çantasını almaya gitti. Kollarından bağlamak yerine çantasını karıştırıyor, zaman kaybetmeyi göze alamayız. Adını haykırıyorum, *Sloane, Sloane, Sloane*, ta ki işaret fişğini çıkarıp gerisini unutana kadar.

Aynı anda pencerenin önündeki tahtalardan biri gevşiyor, ön kapının önündeki buzdolabı ileri doğru gıcırıyor ve o dar boşluktan bir kolun yılan gibi geçtiğini görüyorum. Ona ait olan el bir yerden ısırılmış, belki de onu döndüren ısırik ve kemik görüyorum. Bu kadar açık ve ham olması uzanmasını engellemiyor. Sloane fişği tutarak ayağa kalkıyor ve yanıma geldiğinde nihayet kapıyı açıyorum. Gözlerimizin ışığa alışması biraz zaman alıyor ama evin bu tarafında kalan enfeksiyonluların bizi görmeye alışması zaman almıyor.

Hala çok fazla var.

"Sadece *git!*"

Sloane bizi arabaya götürmeye çalışıyor ama ben kolundan tutup onu da kendimle birlikte sürüklüyorum, az önce büyük resimden koptuğunu, evin önünün çevrili olduğunu unuttuğunu ummak için zaman buluyorum.

Daha önce okulda bir kez denediği gibi kendini sunmayacağını. Arka bahçede çılgınca tökezleyerek önümüzde uzanan ormana doğru ilerliyoruz. Sanki onları ağaçların arasında kaybedebilirmişiz gibi hissediyorum, sanki bu onları durdurmak için yeterli olacakmış gibi. Enfekte olanlar kovalıyor ve ben arkama bakmıyorum, bakamıyorum. Onları duymak yeterli, nefes nefese çılgılık atan bir kakofoni, hepsi tek bir anlama geliyor: *benim, benim, benim*.

Bir çılgılık diğerlerinden daha yüksek.

Tam ağaçların arasına girmiştik ki, tüm ağırlığıyla bana çarptığını hissettim. Yüzüm çam iğneleri ve toprakla kaplı bir şekilde yere yığılıyorum. Vücudum acıyı hissetmeden önce dizlerimin üzerine çökmeye çalışıyorum ama virüslü sırt çantamı kapıp beni kendine doğru çekiyor ve ben de göbeğimi açıp parçalanmayı bekliyorum.

Dava.

Üzerime düşüyor ve ben içgüdüsel olarak ellerimi kaldırıyorum, dişlerimle karşılaşmamalarını umuyorum. Karşılaşmadılar. Omuzlarına bastırıyorlar, omuzlarına batıyorlar ya da belki de omuzları ellerime batıyor, nemli, kaygan, garip ve yumuşak ve homurdanıyorum, onu benden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama tüm gücüm ve tutuşum yüzünü birkaç santim uzakta tutmak için. Dişleri birbirine çarpıyor. Onun kokusu. , koku. Çok çürük ve yanlıştır. Boğazıma kadar geliyor. Ve bu harika olmaz mıydı, şimdi kusmak, boğulmak, onlardan biri *üstümdeyken* sırtüstü ölmek ve *Sloane nerede, Sloane nerede?* Süt beyazı gözler, süt beyazı gözler ve daha fazlası geliyor. Daha fazlasının geldiğini duyuyorum.

Ve sonra parlak bir sarı alev ve duman patlaması: Sloane'un elinde yanan işaret fişeklerinin öfkeli tıslaması. Onu bizden uzağa, ormanın derinliklerine fırlatıyor. Kıyafet üzerime üflüyor ve ben onu yukarı kaldırıyorum, midemde hiçbir şey yok ve boğuluyorum, kusmuk boğazımı yakıyor ve tutuşum gevşiyor ve ben-

Ölmek istemiyorum.

Kafasına bir bıçak giriyor.

Sloane. Bıçağı çıkarmaya çalışıyor ama bıçak çıkmıyor. Cesedi üzerimden kaldırıyor ve ben yan dönüyorum, kusmuğumu tükürüyorum ve sonra beni öne çeken o oluyor ve ormanda tökezliyoruz. Arkama baktım. İşaret fişekleri bize biraz zaman kazandırdı. Etrafında dönüyorlar, ne olduğunu tam olarak anlayamıyorlar ama yakında ne olmadığını anlayacaklar.

"*Rhys*," diyor Sloane ve o da aynı anda görüyor: şu

Ağaçlarda hareket eden gölgeler. Her yerdeler. Arkamızda, etrafımızda toplanıyorlar, bazıları önümüzden geliyor. Sırt çantamı bırakıyorum. Tekrar yakalanmak istemiyorum. Bir şekilde Sloane'un nefes nefese kaldığını duyuyorum, hemen arkamda ve bundan kurtulmamızın tek yolu sonsuza kadar koşmamız ve hiç durmamamız. Bundan kurtulamayacağız.

İçlerinden biri, patlamış bir karnı ve açık bağırsak boşluğunun yarısına sarkan gri göğüsleri olan yaşlı, çıplak bir kadın birdenbire fırlıyor ve Sloane'a doğru uzanıyor. Sloane kaçarak bana çarpıyor ve neredeyse tekrar düşüyorum ama tam zamanında kendimi düzeltiyorum. İki ağacın arasından kayıyorum, kollarım ağaç kabuklarına sürtünüyor ve fark ettiğimden çok daha yakınımda olması gereken bir enfekte hayvanın öfkeli çılgınlığını duyuyorum. Etrafımdan dolaşması gerektiğini fark edene kadar şaşkınlıkla beni kaybediyor. Tekrar tökezliyorum, bunun bir şekilde sona ermesi, mutlu bir son olması için çaresizim. *Lütfen*. İleride tanıdık bir ses duydum. Dün gece duyduğumu, ama şimdi daha yüksek sesle.

Danforth Nehri.

Dünyanın bu kısmının sınırına ulaşmak için son gücümüzü harcıyoruz. Duruyoruz, ciğerlerimiz hava almak için yanıp tutuşuyor ama tek bir nefes bile alamıyoruz. Aşağıdaki suya bakıyoruz ve o da öfkeli, arkamızdakiler kadar öfkeli. Beyaz köpük, çalkalanıyor ve onun altında kayalar. Bu nehir nazik değil ve aşağıya doğru uzun bir yol var. Atlarsak ne olur?

ne olacağını biliyorum. Sloane
bana bakıyor.

Kolunu tutuyorum ve kendimizi aşağı atıyoruz ve ona tutunmaya çalışıyorum, ama suyu kırar kırmaz, o yok oluyor. Çarpmanın etkisiyle dişlerim birbirine çarpıyor, rüzgâr ağzımı açmaya zorluyor. Akıntı benden daha güçlü ve beni altında tutuyor, hangi yönün yukarı olduğunu bilmeyene kadar beni döndürüp duruyor. Karnım sert, keskin bir şeyle birleşiyor ve sonra onun ötesine itiliyorum ve su burnumda, ağzımda, ciğerlerimde, her yerde ve babam dua ediyor. Benim için dua ettiğini duyabiliyorum.

Ahora y en la hora de nuestra muerte ...

Soğuk ve ıslak zeminde kayıyorum.

Kırdığım tüm parçalar çığlığa dönüştü.

Üstümde ve etrafımda bir şey hareket ediyor, ışıık göz kapaklarımın arkasına kayıyor ve savaşıacak gücüm kalmıyor, ama kollarımı çekip ellerimi yüzüme götürmeyi başarıyorum. Umarım parçalanmak bundan daha fazla acıtmaz ama biliyorum ki acıtacak. Başka birinin ağızında ölmek istemiyorum ama kim istedi ki? Ve sonra eller üzerimde, kulağımda bir adamın sesi, sert ve kaba.

Enfekte olanlar konuşmuyor.

"Sakin ol."

İnliyorum.

"Sakin ol,

evlat."

Birinin oğlu olmayalı çok uzun zaman oldu.

kusuyorum. Eller beni tutuyor, nasırlı parmaklar tenimde.

Sol gözümü açamıyorum ve sağ gözümü açmaya çalıştığımda, ışıık başıma saldırıyor ve acı doğrudan mideme gidiyor. Öğürüyorum ama bu sefer hiçbir şey çıkmıyor.

Acının istiyorum.

Dudaklarıma bir matara dayadım, su, ama su ile işim bitti.

Başımı çeviriyorum, konuşacak enerjim yok.

"Bunu içmelisin. çok daha kötü durumda olursun."

"Adını biliyor musun? Sloane?"

Saat kayması.

Vücudum ağrıyor. Başım gibi hissediyorum. Eğer denersem, üşümediğimden emin olacak kadar kendimi bu şeylerden ayrı tutabilirim. En önemlisi bu. , bu yüzden ısırılmadım. Sonra

geri kalanı bana çarpıyor.

Fairfield. Takım

elbise. Sloane ve

nehir. Bir adam.

Yerdeyim. Bir şey var... Kapalıyım. Bir torbanın içinde. Pek uyku sayılmaz. Hareket ettiğimde kırıışıyor. Altında yumuşak bir şey . Koku alıyorum.

-Bir ateş kokusu alıyorum, yanan odun. Sıcaklığını hissediyorum, yakın. Gözlerimi açıyorum. Gözlerimi. Sol gözüm açılmayı reddediyor ve bu beni korkutmalı ama korkutmuyor, nerede olduğumu ve kiminle olduğumu bilmemekten daha fazla değil.

Üzerimdeki gökyüzü karanlık ve sağlam gözümün ucuyla alevlerin titrediğini görüyorum. Biraz hareket ediyorum, yavaşça, bacaklarımı ve ellerimi. Yüzüme ve sol gözüme dokunuyorum. Bok gibi şişmiş. Başımı çeviriyorum ve işte orada, ateş. Işık içime işliyor, ona baktıkça canım yanıyor. Ötesinde bir çadır seçiyorum. Yutkunuyorum. Boğazım ağrıyor, sanki çakıl yemişim gibi hissediyorum. Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama dünya geçen yaz Joe Arthur denen ırkçı puştun hayatımda hiç tekila içmediğime inanamayıp yarım şişe tekilayı boğazımdan aşağı dökerken adamların beni tutması gibi dönüyor. Yere yığılıyorum -kötü bir fikir, vücudum bunu anlamamı sağlıyor- ve gözlerimi kapatıyorum, acının ortasında bir tür dayanak noktası bulmaya çalışıyorum.

"Sloane." Sesim çok zayıf. Tekrar deniyorum. "*Sloane*-"

"*Kapa çeneni.*"

Öksürmeye başladım. Kafatasımdaki ağrı on katına çıkıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Tekrar görebildiğimde, bir adam duruyordu. Yüzüme bir silah doğrultmuştu.

"Bana bir sebep vermediğin sürece sana zarar vermeyeceğim." "Vermem," diye mırıldandım.

Silahını indiriyor. "Şimdi uyandın mı? Gerçekten mi?" "Sanırım."

"Güzel."

Beyaz bir adam. Her kalın. Pek iri sayılmaz ama bırakın bu günü, iyi bir günde bile boy ölçüşemeyeceğim türden iri yarı. Kahverengi saçları var, ne kısa ne de uzun, gri benekli, tel tel kahverengi bir sakalı var. Yüzü çizgilerle dolu.

"Ne hatırladığınızdan emin değilim. Bu sabah seni nehirden çıkardım. Girip çıktın ama çoğunun sıkıştığını sanmıyorum.

Yine de şimdi o kadar berbat
görünmüyorsun." "Neredeyim ben?"

"Benim kamp yerim," diyor. Doğrulamaya çalışıyorum ve her şey
yeniden dönmeye başlıyor. Adam omzuma bir el koyuyor ve beni geri
çekilmeye zorluyor. "Bunun için hazır olduğunu sanmıyorum."

"Sloane nerede?"

"Bu ismi söylüyordun. Senin değil mi?" "Hayır.

O bir kız. Benimle birlikte." "Yanında bir kız
bulamadın mı?"

Bu adamı Adam'dan tanımıyorum ama yalan söylemediğini biliyorum.
Boğazım sıkılıyor. bir kız bulamadım. Onu yanımda bulamadım ve bu
ne anlama geliyor.

"Bir kız bulamadın mı?"

"Hayır."

Muhtemelen öldü demek Rhys.

Öyle ya da böyle.

Elimi gözlerimin üzerine bastırıyorum ve parmak uçlarımı morarmış
ve şişmiş olanın içine sokuyorum, sadece başka bir şey hissetmek için -
o *ölmüş olamaz*. Ölmüş olamaz.

"Emin misin-" Geriye doğru çekilmemle, farklı yapmam gereken her
şeyi hissetmemle savaşıyorum. "Bir yerlerde bir kız olmadığına emin
misin?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

Bir damla gözyaşı yüzümün kenarından aşağı kayıyor ve onu
siliyorum, ama hemen ardından bir tane daha geliyor ve ondan sonra bir
tane daha, çünkü tek görebildiğim Sloane, okuldaki kız, okulda bana
güvenen kız. İçimde bir kapı kapanıyor.

Ölmüş olamaz. O kısım bitmiş olamaz.

Nefes almaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Yanıma kıvrılıyorum,
nefes nefese, çünkü vücudumun nasıl yapacağını bildiği başka bir şey
yok ve adam Sakin ol" diyor ve sonra "sakin ol, lanet olsun". Elleri
omuzlarımda. Ciğerlerim doğru çalışana kadar onları orada tutuyor.

"River seni ." Sesi kaybımın sınırlarında geziniyor. "Yumurtanı kırdı, seni
biraz parçaladı ve daha da fazla morarttı. Bununla birlikte, yılın bu
zamanında o akıntı çok daha kötü olabilirdi. Nereden geldin sen?"

"Fairfield," diyorum. Aynı kenarlardan geçmek benim için daha zor. Gözümü sıkıp kapatıyorum, onu görüyorum ve tekrar açıyorum. Yutkunuyorum. "Fairfield ..."

"Fairfield istila edildi. Bütün bölge onlarla kaynıyor."

"Biliyorum. Ben de bu yüzden nehre düştüm."

"O zaman şanslı bir orospu çocuğusun. Başladığın yerden oldukça uzaktasın."

"Gerçekten bir kız bulamadın mı?"

"Sadece seni buldum."

"Peki bana ne olacak?"

"Bilmiyorum," diyor. "Yarın yola çıkıyoruz. Yine de seni canlı ve savunmasız bırakmak doğru gelmedi. Bu orman Fairfield'dan daha güvenli ama bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Ama-"

Bir çatırtı sesi bizi böldü, ormanda bir şey hareket ediyordu. Adam parmağını ağzına götürüyor ve sonra silahını çekiyor, gözleri ağaçlarda.

Yıldızlara bakıyorum, görünürde ay yok. Annem, babam, Grace, Harrison, Trace, Cary. Sloane. Ama ben yokum. Ben yokum. Peki ben neyim? *Şanslı orospu çocuğu*. Canım yanıyor, her bir kesik ve çürük tenimde şarkısını söylüyor. Tekrar ağlamaya başlamamaya çalışıyorum, zayıf olmak istemiyorum, eğer ağlarsam bunu göreceğim değer verdiğim hiç kimse hayatta kalmayacak olsa bile.

Adam sonunda yeterince güvenli olduğuna karar verir.

"Bir dakika" diyor ve çadıra giriyor ve geri çıktığında elinde bir paket var. "Otur bakalım. Burada bir MRE var. Senin için hazırlayayım."

Kendimi ayağa kaldırmam çok zaman alıyor. Yardıma ihtiyacım var ama bunu istemeyecek kadar gururluyum. Yine de sonunda, neredeyse öne doğru yuvarlanıp kamp ateşinin alevlerini yediğimde alıyorum.

Adam beni bir ağaca yasladı. Bana plastik bir kese ve kaşık verene kadar ateşe bakıyorum. Çok sıcak. Kaşığı açık kısmına daldırıyorum ve beyaz ve kremi bir şeyin sızmasını izliyorum.

"Domuz sosisi ve et suyu," diyor.

"Teşekkür ederim."

Ağzıma götürdüğümde elim titriyor. Tadı güzel. Sıcak ve zengin ve belki de gerçekte olduğundan daha iyi çünkü okulda bu tür bir lüksümüz yoktu. Sadece bayat, paketlenmiş

bir şey olmayı hedeflemeyen bir yemek. Ben yerken adam ayakta duruyor, karanlığı izliyor. Sosis ısıkları etli, doyurucu ve bana iyi olan şeyleri hatırlatıyor. Sloane'u burada istiyorum. Ona da bunu hatırlatmak istiyorum.

"Bunu bitirmek için kendini fazla yorma," diyor çünkü yüzümden okunuyor olmalı. "Nereye gidiyordun?"

"Rayford."

"Neden oraya gitmek istiyorsun?"

"Radyodaki ses gitmemi söyledi."

"Rayford'un hâlâ ayakta olduğunu sana düşündüren nedir?" Kalbim durdu. "Değil mi?"

"Hiçbir şey ." Omuz silkiyor. "Neden farklı olsun ki?"

"Hükümet yüzünden," diyorum ve o da homurdanıyor. "Gidecek bir yere ihtiyacımız vardı. Bir okuldaydık... bir lisede saklanmıştık. İşler kötüye gitti. Başka ne yapacağımızı bilemedik."

"Sen ve kız mı?"

"Benim grubum-"

"Grup mu?" Sesi keskin. "Bir grupta mısınız? Seni mi arıyorlar?"

"Hayır. Onları kaybettik ve sonra sadece ben ve ... ben ve o kaldık." Ellerime bakıyorum. Yemek tutan ellerime. Kendimi onun adını söylemeye zorluyorum. "Sloane."

Bir saniye sonra "Kaç kişiyi kaybettiniz?" diye soruyor.

Tanrım. Zihnimde ağırlaşan sayılar dilimden daha da ağırlaşacak. Hangisi daha kötü bilmiyorum, isimlerini tutmak mı, yoksa onları bir ceset sayısına dönüştürmek mi?

"Yedi."

Islık çalıyor, etkilenmiş.

"Burası senin yerin mi?" diye sordum. "Burada mı kalıyorsun?" "Yol üzerinde bir durak."

"Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yeri hak etmedin," diyor, sanki beni yanına almasını istediğim kısıma gelmişiz gibi ve yüzüm ısınıyor çünkü o noktaya doğru ilerliyor olabilirim. "Bu yabancılar için bir zaman değil. Eminim bunu biliyorsundur."

"Adım Rhys Moreno," diyorum. "On yedi yaşındayım. Annemi kaybettim

ve babam."

Bunun için bana hiçbir şey teklif etmiyor.

"."

Ben daha ne olduğunu anlamadan sesinin kesikliği vücudumu dikleştiriyor. Ateş sönmüş ve için için yanıyor. Güneş yavaş yavaş beyaz gökyüzüne doğru tırmanıyor. Ne kadar bitkin olduğumun bir kanıtı olarak onun hareket ettiğini, ateşi söndürdüğünü duymadım. Eğer o burada olmasaydı, öldürülebilirdim, kendi kendimi yiyip bitirirken uyuyabilirdim. Gözlerimi ovuşturdum, patlak olanı unuttum. Çok acıyor. Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Kıyafetlerim sanki derime yapışmış gibi cızırtılı ve iğrenç. Eminim öyledir.

"Ne?" Ben

soruyorum.

"Ayakta durabilir misin?"

Kendimi çantadan kurtarıyorum ve bu biraz zaman alıyor. Kordonları gevşetiyorum, fermuarı açıyorum, kıvrılarak çıkıyorum ve ayaklarımı altıma alıyorum. Ayağa kalktığımda terlemiştim ve başım çatlayacak gibiydi. Destek için en yakın ağaca yaslanıyorum ama en azından ayaktaayım. Adam bana bakıyor. Işıқта yüzü daha kötü görünüyor. Daha kirli ve yıpranmış.

"Bu çok acınasıydı," diyor.

"Sanırım bu benim sorunun."

"Sanırım öyle."

Kendine ayırdığı toprak parçasını inceliyorum. Sönmüş ateşi, küçük ve çevremizle uyumlu bir yeşil tonu olan çadırı. O çadırda biri var. Enfekte olanları dinlerken duyularınız biraz daha keskinleşiyor. Yine de asla yeterince keskin olmaz. Kim olduğunu sormak üzereyken bana ne düşündüğümü soruyor.

Çok şey istemediğimi düşünüyorum. Sloane için benimle aynı çamurlu kıyıya düşmek o kadar da zor olmazdı. İkimizin de şu anda burada olması.

Ama düşündüm de, ölmemiş olsa bile, ölmüş olması gerekmiyor.

"Kaybettiğim kızı aramalıyım," diyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Sence midir?"

"Bilmiyorum ama onu bulmaya çalışmalıyım," diyorum. Elimi belime attım ve fark ettim - kahretsin. "Üzerimde silah var mıydı? Sen mi aldın? Silahım vardı..."

"silah yok."

"Lanet olsun." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve bu son kaybın acısını içime attıktan sonra bir sopa bulana kadar etrafıma bakıyorum. Onu elime aldım. Biraz ağırdı. Belki de. Adamın gözlerini üzerimde hissediyorum ve bu sefer adam bunu söyleyemeyecek kadar zavallı görünüyor olmalıyım. "Hangi yoldan geldim?"

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Sen ciddisin." "Elimde kalan son şey o."

Kollarını kavuşturmuş, uzun süre beni inceliyor. Sonunda aptalmışım gibi başını sallıyor. "Nehri güneye doğru takip et, o tarafta olabilir. Birkaç gün içinde -eğer bir sorunla karşılaşmazsan- Riverside'a varırsın. Oradan Rayford'a giden yolu biliyor musun?"

"Evet, sanırım öyle."

"Biz de o tarafa gidiyoruz. Rayford'a gitmiyoruz ama bir süre aynı yolu paylaşacağız." Duraksıyor. "Kimse Fairfield'dan tek başına şansla geçemez. Sen dışarıdayken konuşuyorduk. Riverside'a varana kadar bizimle seyahat edebilirsin, sonra ayrılırız. O kasabaya ne kadar yaklaşırsak o kadar çok enfekte olacaktır. Birlikten kuvvet doğar."

Ama kalbindeki iyilikten dolayı teklif etmiyor. Bence ihtiyacı varsa bir ceset istiyor. Sorun değil, çünkü ben de bir tane istiyorum.

"Biz kimiz?" Ben soruyorum.

Beni tekrar ölçtü biçti, belki de hiç durmadı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve sonra "Lisa." diyor. Çadırın içinde bir hareketlenme oldu. Bir süre sonra bir kadın dışarı çıkıyor ve omuzlarını geçen uzun kahverengi saçları, o olması mümkün olmasa da *Sloane* olduğunu düşündürüyor. Kalbim boğazıma düğümleniyor. Bu kadın otuzlu yaşlarında, adamdan daha genç. Açık tenli ve kahverengi gözlü. Haki pantolon ve uzun kollu bir gömleğin üzerine siyah bir yelek giyiyor.

Kucağında bir çocuk var.

Bir kız çocuğu, belki dört yaşında. Kızın saçları kahverengi buklelerden oluşuyor, küçük şişman vücudu annesininkini yansıtan bir kıyafet giymiş. Başını Lisa'nın boynuna yaslamış, soluk mavi gözleriyle bana bakıyor. Dünya sona erdiğinden beri hiç bu kadar umutsuz bir umut sembolü görmemiştim ve dünyanın onunla alay etmek için bu kadar çaresiz olduğunu hiç hissetmemiştim.

Bunun için içimde olan tek şey korku. Bir çocukları var.

Bu zavallı aptallar.

"Bu eşim Lisa ve kızımız Ainsley."

Lisa Ainsley'i yere bırakıyor ama Ainsley Lisa'nın bacağına tutunuyor. Yüzümü gördüğünde gözleri açılıyor. Ne kadar hırpalanmış olduğumu hatırlıyorum ve bu muhtemelen onun kadar küçük biri için beni bir canavar haline getiriyor. Bir yanım şimdiye kadar tanıştığı tek canavarın ben olduğumu umuyor.

"Merhaba Rhys," diyor Lisa.

"Merhaba," dedim ve sonra Ainsley'e.

"Merhaba." Ainsley başını Lisa'nın kalçasına bastırıyor. "Ben Jess," diyor adam.

Jess.

Kamp alanlarını söküp iki çantaya sığdırıyorlar. Gülünç derecede verimli. Jess bana bir enerji barı atıyor ve buna kahvaltı diyor ve bana ayak uydurmam gerektiğini söylüyor. Gitmeye fazlasıyla hazırım. Lisa Ainsley'i hazırlıyor, inanılmaz derecede küçük ayaklara inanılmaz derecede küçük ayakkabılar bağlıyor. Çocuk, hiçbir çocuğun sessiz olmaması gereken bir şekilde sessiz. Çoktan öğrenmiş.

"Ne zamandır buradasın?" Jess çantasını omuzlarına alarak soruyor. "Hayatta kaldıysa geri dönebileceği bir yer var mı?"

"Birkaç gün," diyorum. "Ve ben öyle düşünmüyorum. Sadece koşuyorduk." "Sadece birkaç gündür mü bu işin içindesiniz?"

"Sana söylemiştim. Olaylar başladıktan bir hafta sonra bir okuldaydık." "Yani bir barınak buldunuz," diyor. "Orada yiyecek var mı? Su?" "Evet."

"Ve sen . Bunu neden yaptın ki?"

"Sadece aptalca sanırım," diye mırıldandım, bunu hissederek. "Ne yani, bunca zamandır kamp mı yapıyordun?"

Biraz gülüyor. "Elbette."

"Peki bunun okuldan ayrılmaktan ne farkı var?"

"Güvenli bir yere gidiyoruz," diyor, biraz fazla gururlu görünüyor. Ya da belki sadece kıskanıyorum. "Ama senin aksine, oraya vardığımızda ayrılmayacağız."

"Gitmeliyiz," diyor Lisa aniden. "Burada yeterince uzun kaldık."

"Doğru," diyor Jess. "Sadece buradaki eklentimiz için birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum." Bana katılacak kişinin o olmadığından emin olup olmadığını sorma isteğimi bastırıyorum. "Ben . Hareket etmeye başladığımızda sessiz olacağız. kalmadıkça konuşmayın. Enfekte olanları görürsen, sakın ses çıkarma. Bu bir Romero filmi değil. Mecbur kalmadıkça savaşmayacağız. Çatışmaya girmeyiz. Çok hızlılar. Başka bir yol buluruz. Sadece başka seçeneğiniz olmadığında yaklaşırsınız."

". "

"Güzel."

"Ona bir şey ver," diyor Lisa.

Jess ona bakıyor. "Onunla daha yeni tanıştık ve sen onu silahlandırmak mı istiyorsun?" "O zaman ona elinden vurabileceğiniz bir şey verin."

Yuvarlanıyor

gözleri. "Buradaki farkın bu olmasını , değil mi?"

Bunu düşünmek zorunda, çok uzun süre düşünüyor. Beni sabırsızlandırıyor. Dedim ki, "Sadece Sloane'u bulmak istiyorum. Hepsi bu. Senin için sorun yaratmayacağım."

"Bunu göreceğiz." Çantasına giriyor. "Ailemden herhangi birini tehlikeye atarsan, ölümler endişeleneceğin en son şey olur. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diyorum.

Bana bir av bıçağı verdi.

Saatlerce yürüyoruz, ağaçların arasında, sessizce nehri takip ediyoruz - gözlerim Sloane'u arıyor ama asla bulamıyor- o sırada vücudum beni bırakmaya başlıyor. Uzun zamandır ilk gerçek antrenmanım. Ölümünden kaçtığım kısa anlar sayılmaz. Okulda kığımın üstüne oturup hiçbir şey yapmadan geçirdiğim onca hafta beni yakalıyor. Ayaklarım su topladı. Kaslarım ve eklemlerim yanıyor. Başım beni öldürüyor. Hırpalanmış her parçam şikayet ediyor ve bu mide bulandırıcı. Bağırsaklarım isyan etmeye başladığında hiçbir şey söylemiyorum, sadece bir huş ağacının yanında kamburlaşıyorum ve yediğim için çok memnun olduğum yemeği kusuyorum.

"Seni lanet olası aptal," diyor Jess öğürme sesimin üzerine ve ben belli belirsiz Sloane'un sudan benden daha iyi durumda çıktığını umuyorum, ama hemen ardından onun hiç çıkamamış olabileceği düşüncesi geliyor ve tekrar kusuyorum. "Eğer böyle hissediyorsan bir şey söyle."

tarafım titreyerek doğruluyorum. "Bana sessiz olmamız gerektiğini söylemiştin." "Aptal," diye tekrarlıyor ve Lisa *sakin ol* diyor. "Tamam. Mola."

"Zaten bizim de bir taneye ihtiyacımız var," diyor ve ben Lisa'yı sevmeye karar veriyorum.

Kusmuk birikintimden uzağa oturuyorum ve çenemi ellerimin arasına alıyorum. Jess bir saniye sonra matarasıyla beni dürtüyor. Ondan alıyorum ve içiyorum. Alnımı ovuyorum. Ben de terliyim ve dışarıda da pek sıcak sayılmaz. Kendime, nehir sonrası giydiğim boktan kıyafetlerime ve giydiğimden beri doğru hissetmediğim koşu ayakkabılarıma bakıyorum. Kendimden emin hissettiğim tek şey bıçak ama onu test etmek için enfekte birine yeterince yaklaşmak istemiyorum. Jess ve Lisa, onlara her baktığımda daha da anlamsızlaşıyorlar. Lisa, Ainsley'i bizden birkaç metre uzağa götürüyor, böylece ikisi de tuvalete gidebiliyor. Başımı çeviriyorum. Her şey çok yakın ve başka türlü olamazdı. Jess izlemeye devam ediyor, onda benimle ilgili olması gereken bir katılık var, ama bunu gerçekleştiremiyorum gibi görünüyor.

"Daha önce neredeydin?" diye sordum. "Milhaven," dedi.

Milhaven bir şehir. Ne kadar uzak olduğundan tam olarak emin değilim ama uzak olduğunu biliyorum, çünkü Milhaven ne zaman bir konuşmanın parçası olmayı başarsa, ondan bahseden kişinin ses tonundan uzaklığını duyabiliyorsunuz. Milhaven. Kaçış için yeterince uzak, belki de, eğer

bir tane için çaresizdi.

"Milhaven'dan her yere yürüyerek mi gidiyordunuz?" "Başladığından beri hareket halindeyiz. Bir süreliğine bir aracımız vardı. Ama sonra yapamadık." diyor. "Bunlardan birini bir daha denemeyeceğim. Yollarda kalmak sorun yaratıyor. Ormanın derinliklerine gittik ve artık çok daha az sorunla karşılaşıyoruz." Lisa ve Ainsley geri geldi. "Hazır mısınız?"

"Uh." Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Evet..."

"Hayır, değil," diyor Lisa. "Ona bir bakın. Çok yorulmuş. Zaten su doldurmamız ve Ainsley de oldukça yoruluyor."

"Yorgun musun?" Jess ona sorar. Ainsley babasına bakar ve uzun bir süre düşündükten sonra başını sallar. Karar verici faktör buydu. Sarsılmış çocuk değil, muhtemelen kendisine ne sorulduğunu bile bilmeyen yeni yürümeye başlayan çocuk. Bilmiyorum. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Jess, Lisa'ya döndü. "Bir saatin var. Geceyi burada geçirmeyeceğiz. Biraz daha ilerleyebiliriz."

Lisa başını sallar. "değil."

Tekrar oturuyorum ve yatağımı özlüyorum. Jess etrafımızda dönüyor, etrafı kontrol ediyor, başını eğip dinliyor. Nehir hâlâ duyulabiliyor, kırımın üstünde oturmak yerine Sloane'u aramam gerektiğini sürekli hatırlatıyor ve bu kadar zayıf olmasaydım arardım da. Ama bunun ötesinde, hiçbir şey yok. Enfekte sesi yok. Etrafımızdan yeterince emin olunca Jess bana döndü.

"Şu haline bak, hiçbir şey yok," diyor yarı eğlenmiş bir sesle. "Hiç teçhizatın yok. Ayakkabıların yürüyüş için bok gibi-"

"Ağzından çıkana dikkat et," diyor Lisa.

"Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok," diyorum ona.

"Sanırım değil." Jess çantasını karıştırdı ve bana küçük bir kürek uzattı. "İki çukur kaz, yaklaşık on altı inç genişliğinde, bir ayak derinliğinde. Birinden diğerine tünel aç. Anladın mı?"

"Dakota ateş çukuru mu?"

"Evet. Daha önce yaptın mı?"

"Daha önce kamp yapmıştım."

"Lisa, biraz yakacak odun toplamak ister misin? Ainsley, sen benim yanımda kal."

Toprağı işlemeye başladım. Zemin sert, toprağı kaydırmak zor. Ellerimi iyice . Toprağın verdiği his bana

Babam. Beni kamp gezileri. Vahşi doğada bulunma konusunda çok kötüydüm ve o da bunu bana belli ederdi. Ben beş yaşındayken çıktığımız geziyi anlatmaya bayılırdı. Ateşi dürtmeden duramazdım. Beni yanan bir çubukla büyülenmiş halde gördüğünde, ondan kurtulmamı söyledi ve ben de onu yanan ormana attım. *Neredeyse bütün ormanı yakıyordum.* Onu tekrar dinlemek için her şeyimi verirdim. Birden aklıma geldi: Bu hikaye benimle birlikte ölecek. Benim hikayem. Ailem, okuldaki herkes, onların hikayeleri de... Onları anlatabilecek son kişiyim ve eğer ölürsem, onlar da yok olacak.

Bitirdiğimde Jess "İyi iş," diye mırıldanıyor. Ellerimi kot pantolonuma siliyorum ama temizlemek için pek bir şey yapmıyor ve Fairfield'daki evde akan su artık çok fazla anı gibi geliyor. "Lisa, ateşi yak. Rhys ve ben biraz su toplayacağız."

"Geri gel," diyor Lisa basitçe.

"Her zaman gelirim."

Bir torba su şişesi alıyoruz ve ormanda onu takip ediyorum. O önümde olduğu için etrafımızdaki şeylere daha az dikkat ediyorum, bu aptalca ama fark ettiyse de bir şey söylemiyor. Sonunda kıyıya ulaşıyoruz, suyun kenarına kadar takip ediyoruz, orada aniden duruyor. Donup kaldım. Bana bakıyor ve sonra başını sallayarak dikkatimi nehrin diğer tarafına yöneltiyor. Gözlerimi kısıyorum. Diğer tarafta bir tarla var. Bir grup enfekte koşuyor.

Aramızda su var ve bizi görüp karşıya geçmeye çalışsalar akıntı onları alıp götürecektir ama ben kıpırdamadan duruyorum. Jess'le birlikte zarif ve kararlı hareketlerini izliyorum. Adımları çok ağır görünüyor, ama inanılmaz derecede hızlılar. Sola dönüyorlar, hepsi, o kadar keskin ki-

"Bir şey mi kovalıyorlar?" Ben soruyorum.

Daha iyi görebilmek için bir adım öne çıkıyorum ama Jess kolunu uzatarak beni geride tutuyor. "Büyük ihtimalle bir hayvan."

"Nereden biliyorsun?"

"Eğer olmasaydı, çığlıkları duyardık."

Midem bulanıyor. "Peki ne yapacağız?"

"Nehrin sağ tarafındalar," diyor. "Ama burada fazla kalmamalıyız. Suyu alacağız, biraz yiyecek alacağız ve sonra yola çıkacağız."

Suyu toplamadan önce artık görünmemelerini bekliyoruz ve kampa geri döndüğümüzde Lisa'nın çukurun üzerinde asılı küçük bir tenceresi var. Duman ve alev sadece

delikleri. Jess topladığımız ilk suyu tencereye döküyor ve kaynadıktan sonra Lisa'ya MRE'leri getirmesini söylüyor ve onları hazırlama sürecine geçiyor. Onları açıyor ve kurutulmuş yiyecekleri atıyor. Benim için bir çubuk kuru et, Ainsley için bir paket M&M, Lisa için kraker. Ainsley şekeri elinde eritiyor ve yüzüne bulaşılıyor. Lisa MRE paketlerindeki havlularla temizliyor. Jess temiz suyu alevsiz erzak poşetlerini aktive etmek için kullanıyor. Burada sadece arkama yaslanıp izleyebildiğim bir ritim tutturmuşlar. Önümüzde tavuk yahnisi varken, kendimi bulmayı başardığım bu insanlarla başa çıkmaya çalışıyorum.

"Orduda falan mıydın?" diye sordum. Jess,

Lisa ile bakışıyor. "Hayır."

"Bu iş başladığından beri yolda olduğunu söylemiştin." Paketleri, yiyecekleri işaret ediyorum. Her şeyi. "Yani başladığından beri *bu* şekilde mi yoldasın?"

"Evet."

Ondan kadına bakıyorum. "Sen... bunun bilmiyordun, değil mi?"

"Tam olarak *bu* değil," diyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Lisa bana "Ağzından çıkana dikkat et" dedi.

"Biz Prepper'ız," diyor Jess. "Ne olduklarını biliyor musun?"

Prepper'ların ne olduğunu biliyorum. O delileri birkaç kez Discovery'de görmüştüm. İnsanlar her türlü kıyamete tam bir göt gibi hazırlanıyor. Jess bu düşüncelerin yüzümden geçişini izliyor, kendini beğenmiş bir ifadeyle arkasına yaslanıyor.

"Sence o zaman bize gülen insanlar şimdi de bize gülüyorlar mıdır?"

"Ne zamandır hazırsın?" Ben soruyorum.

Jess, "Kuleler yıkıldığından beri bunun üzerinde çalışıyorum," diye yanıtlıyor. "Babam o gün öldü."

"Başka bir terör saldırısı mı bekliyordunuz?"

"Bunun bir tane olmadığını sana düşündüren nedir?" diye soruyor. Ağzına biraz güveç atıyor, yutkunuyor ve omuz silkiyor. "SHTF'yi bekliyordum. Terörist bir saldırı ya da iç savaş, hükümetin çıldırması, ekonomik çöküş, bir salgın olabilir. Zombiler dışında her şey olabilir."

"Bekle," diyorum, dank . "Yani bu demek oluyor

Kaçış yeri, değil mi? Bir yerin var mı?" Jess ateş çukuruna bakar, başını sallar.

"Hâlâ ayakta olduğunu nereden biliyorsun?"

Tek söylediği "Kimse bulamayacak". "Bundan eminim."

Yemeğime geri dönüp Sloane'la birlikte bu insanları nasıl kazanabileceğimizi düşünmeye çalışıyorum. Çünkü yol boyunca onu bulacağım ve bir yere ihtiyacımız olacak. Ve eğer ... yine de bir yere ihtiyacım olacak. Onların yeri olabilir. Ve okuldan daha iyi olur çünkü okulda hayatta kalanlar yoktu, sadece hayatta kalmak isteyen bir grup çocuktuk. Ben bu insanları istiyorum. Duvarlarını istiyorum.

"Çok sessiz," diyorum.

Lisa bana bakıyor. Kucağında Ainsley ile yerde oturuyor. Ainsley Lisa'nın çantasını karıştırıyor çünkü sanırım buralarda çocuk eğlencesi diye buna deniyor. Işığı kaybetmeye başlayana kadar yürüdük ve sonra Jess kurulmamız için bir yer seçti. Lisa'nın etrafımızdaki telleri yerleştirmesine yardım ettim. Ölülerin o iğrenç sesini duymadan önce, çanların çaldığını duyacağız.

Jess çadırı kurdu ama ben içinde kalmayacağım. Benim için bir mat, bir uyku tulumu ve bir tulum var. Jess ve Lisa sırayla nöbet tutacaklar ama şimdilik Lisa Ainsley'nin dinlenmesine izin veriyor ve sonra onu babasıyla birlikte yatıracak. Ainsley dikkat dağıtıyor ama çoğu çocuk gibi değil. Çığlık atmıyor, sızlanmıyor, dikkat çekmek için sözlü taleplerde bulunmuyor. *Konuşmuyor*. Yürüdüğü zaman elini tutmak zorunda. Yürümüyorsa kucağa alınıyor ve kucağa alındığında ebeveyninin saçlarını parmaklarına doluyor ve uzaklara bakıyor, gözleri dikkatle çevresini tarıyor.

"O benim sessiz kızım," diyor Lisa. Ainsley'nin başının üstünü öpüyor. "Peki nasıl hissediyorsun?"

"Sanırım yarın daha çok işinize yarayacağım."

Kibarca gülümsüyor. Tartışmıyor, kabul etmiyor. Bir saniye sonra Ainsley küçük bir kitap çıkarıyor. Loş ışıktaki parlak renkli kapağını görüyorum ama başlığını göremiyorum. Bir çocuğun değerli bir pelüş hayvana yaptığı gibi kendine doğru tutuyor.

"Arabanın içindeydi," diyor Lisa. "Arabayı kaybettiğimizde, onu yanına almayı başardığını bile bilmiyorduk..."

Ainsley kitabı bana uzatarak hem Lisa'yı hem de beni şaşırttı. Ona okumamı istiyor. Aptalca başımı sallıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Oh," diyor Lisa usulca.

Kitabı Ainsley'nin elinden nazikçe alıyor, sonra kızını kucaklıyor, yüzünü Ainsley'nin buklelerine gömüyor ki ben göremeyeyim. Bunun bir hikâye zamanı olması gerekiyordu ama hiç olmadı. Lisa, Ainsley'i çadıra götürmeden önce uzun bir süre bu pozisyonda donup kalıyor. Döndüğünde bana bakmıyor. Oturduk.

Jess nöbet tutmak için uyanana kadar sessizlik içinde. Kampın ortasına yerleşir ve gözlerini karanlığa diker.

"Başın nasıl?" diye soruyor.

"Donuk bir düştü," diye itiraf ediyorum.

Bana uyumamı söyledi. Gözlerimi açık tutarak kendimi kanıtlama ihtiyacı hissediyorum. Gözlerimi kapatmak hiç hoşuma gitmiyor ama sonuçta uyanık kalamıyorum.

Anneni çağır, Rhys. Burası güvenli değil. Benim tek oğlum.

Seni incitmek istemiyorum.

Bundan ne istiyor olabilirsin?

Sloane'un sesi kafamın içine işliyor, ağzının kulağımın hemen yanında olduğuna yemin edebilirim. Gözlerimi açıyorum ve orada olmasını bekliyorum ama yok. Okulda olmayı bekliyorum ama değilim. Evde olmak istiyorum ama asla olamıyorum.

Gökyüzü olması gerektiği kadar karanlık değil, yani sabah yaklaşıyor olmalı. Jess yerde, beni izliyor. Nefes alıyorum. Daha iyi hissediyorum. Daha iyi. Nispeten. Uyku tulumunun altındaki zemin sert, son birkaç gündür fazlasıyla hırpalanmış bir bedene hiç iyi gelmiyor ama o zaman daha kötü hissediyordum, şimdi daha iyi olmalıyım.

"Seni üzereydim," diyor. "Rüya görüyordun.

Gürültü yapıyorum." Boğazını temizliyor. "Ailene seslendi." "Oh," dedim. Cary bana okulda bazen bunu yaptığımı söylemişti.

Gecenin köründe. Duyan tek kişi oydu. Ya da başka biri , hiçbir şey söylemediler. Sadece kaburgalarımı dürtüyor ve *uyumaya çalıştığı için çenemi kapatmamı* söylüyordu, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Zaten bunu yaptığında hiç önemli bir şeymiş gibi hissetmezdim.

"Annenle baban nasıl öldü?" Jess soruyor.

Gözleri dudaklarımı birbirine bastırarak yere bakıyorum. Ne soruyor, bana ne sorduğunu biliyor olmalı.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diyor. "Ama söylemezsen kendin için pek bir şey yapmış . Tabii ölmelerinin sebebi sen değilsen."

"Ne tür bir dava çalıştığımı sanıyorsun?" "Aptal gibi davranma."

"Ben, uh..." Ağzım kurudu. "İlk gece. Ev istila edildi.

Bizim evimizde. Biri babamı ısırđı ve biz... biz onların odasına kapandık, polisi bekledik. Üşüdü. Döndü. Ne olduğunu anlayamadık. Annemi ısırđı."

"Onları bitirdin mi?"

Bu konuyu konuştuğum son kişi Sloane'du ve için üzgündüm. Her şeyi açığa çıkardı. Sonra, onların ölümlerini görmeye devam ettim. Ellerimi ve onların ölümlerini gördüm. Bir korku filmi gerçek hayatta iyi görünmez. İnsanlar hiçbir şeye dönüşmez ve dönüşme şekilleri çok dağınık, ıslak ve kırmızıdır. Bu sizi hasta eder. Güçlü olmadığınızı, ağırlığı ne kadar aşağı indirirseniz indirin yeterli olmadığını keşfedeceksiniz. Babanızın harap olmuş yüzüne bakacaksınız ve ağzı hala hareket ediyor olacak, aç. Hiçbir şeyin bundan daha kötü olamayacağını düşüneceksiniz, bu yüzden anneniz dönüşmenin ilk işaretlerini gösterdiğinde, bunun beklemeyeceksiniz. Ve sonra anlayacaksınız. Daha kötü bir şey var. Babanın yüzüne sahip canavarın göreceğı son şey bir kahramandır - en azından kendine böyle söyleyeceksin. Ama annen, o sadece sana bakacak. Tek oğluna. Her darbede ağlayacak, ta ki artık ağlayamayacak hale gelene kadar.

"Yapmak zorundaydım."

Bir süre sonra "Demek annenle baban öldü ve kız arkadaşın gitti," diyor ve ben kendime rağmen gülüyorum. Bana deliymişim gibi bakıyor. "Bunda komik olan ne?"

"Kulağı gelmiş geçmiş en acıklı country şarkısı gibi geliyor," diyorum ve o bile kıkırdıyor.

"Haklısın. Özür dilerim." Ayağı kalkıyor, bacaklarını geriyor. "Lisa, Ainsley'nin daha önce ona kitap okumanızı istediğini söyledi. Ona kitap okumamıza bile izin vermiyor."

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Ormandan gelen ani ve uzaktan gelen bir ses Jess'in başını o yöne çeviriyor. Kıpırdamadan, nefes bile almadan onu bekliyoruz. Bir şeyi. Ama hiçbir şey yok, bu sefer yok.

Lisa'yla birlikte çadırdan çıktığında, "Merhaba Ainsley," diyorum.

Çünkü kendim için bir dava açıyorum.

Çocuk isminden ya da benim söylememden ürküyor. Annesine şaşkınlıkla bakıyor, sanki gerçekten duyduğunun onaylanmasına ihtiyacı varmış gibi. Bildiğim şey bu: Ainsley sadece sessiz değil. Onda bir sorun var. Ama bunu soracak kadar aptal değilim. Kuru bir kahvaltı yapıyoruz ve kampı toplayıp hareket ediyoruz. Hareket etmeye devam etmek, Sloane'u aramak iyi hissettiriyor. Hareket etmek aynı zamanda kötü de hissettiriyor. Kısa bir mola için durduğumuz ilk seferde çoraplarımın topuklarına, özellikle de sol tarafına kan bulaştığını görüyorum. Bu konuda sızlanmak gereksiz görünüyor, bu yüzden Jess yola çıkmaya hazır olup olmadığımızı sorduğunda evet diyorum.

Devam et, aramaya devam et.

Sol ayağıma daha az ağırlık verebildikçe yürüyüşüm giderek dengesizleşiyor ve Jess durduğunda bunun onun fark etmesinden kaynaklandığını düşünüyorum. Ama öyle değil. Lisa'ya bir hareket yapıyor ve Lisa'nın gözleri açılıyor. Ainsley'i geri çekip parmak ucunda geri döndü. Tam ağzımı açıp soracaktım ki Jess parmağını dudaklarına götürüyor ve sonra duyuyorum.

İnsan etini parçalayan dişlerin sesini, enfekte olmuş birinin ağzında yuvarlanan deri ve organların ıslak, özensiz gürültüsünü, bir karnı yarıp içindekileri dışarı çıkarmaya yetecek kadar açlık duyan parmakların sesini bir kez duyduğunuzda, bunu asla unutmazsınız. Jess bize bakıyor ve iki parmağını kaldırıyor. Yavaşça diz çöküyor ve bana el sallıyor. Oraya doğru ilerliyorum ve ayaklarımın altındaki zemini biraz karıştırdığımda çok yüksek, çok fazla ses çıkıyor. Ama sesler hiç kesilmiyor. Jess'in yanına eğildim ve bana işaret etti. Onları görüyorum, bir açıklığın ortasındalar. İki enfekte, bir cesetle ziyafet çekiyorlar. Daha yaşlılar. Yetişkinler. Bir erkek ve kadın.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum çünkü kimin yemek yediğini bilmiyorum. Jess konuştuğum için bana sert bir bakış fırlatıyor ama sanırım buradan bir tren geçebilir ve ölümler bunun için hareket etmez çünkü tabaklarındaki her şey temizlenmeden masadan kalkmak istemeyeceklerdir.

Bir tanesinin bağırsaklarını çekip çıkarışını izliyorum. Elinden kaygan, kırmızı bir ip sarkıyor, bir an için toprakta sürükleniyor ve sonra ağzına doğru hareket ediyor ve ölümlerin insani bir şey hissettiğini sanmıyorum, ama gördüklerimi ancak insani bir şekilde tarif edebilirim. Ölümler

Ölü adam bağırsaklarını kapalı dudaklarına götürürken memnun görünüyor, onları ruj gibi kırmızıya boyuyor çünkü önce açması gerektiğini hatırlayamayacak kadar heyecanlı. Bu uzun sürmez. Çok geçmeden onları çiğniyor, yutuyor ve işi bittiğinde hâlâ aç olacak.

Sloane olmasın.

"O olup olmadığına bakmalıyım,"

diye fısıldıyorum. Bu o olamaz.

Jess silahını almak için beline uzanıyor.

Lisa'nın ne yaptığını görmek için arkama bakıyorum. Gözleri ölülere sabitlenmişti. Ainsley onun yanında duruyor ama hiçbir şeye bakmıyor. Solundaki bir şeye bakıyor. Bakışlarım onunkileri takip ediyor ve ne gördüğünü anlıyorum.

Yaşlı bir adam.

Başını öne eğmiş, Ainsley ve Lisa'ya bakıyor ve ne sunacaklarını giderek daha iyi anlıyor. Gömleği kan içinde. Gözleri bembeyaz. Ağzını açıyor ve çığlık atıyor.

"*Kahretsin*," diyorum ve kanlı, yırtık topuklarımı unutarak onlara doğru koşuyorum. Onunla aynı anda Ainsley'ye ulaşıyorum, o bana doğru hızla ilerlerken ben de ona doğru hızla ilerliyorum. Vücudum onunkini kaplıyor, onu güvende tutuyor ama bugün dört yaşında bir çocuğun yendiğini görmek istememem onun için ölmek istediğim anlamına da gelmiyor. Ve sonra aynı anda iki şey oldu: Lisa çığlık atmaya başladı, Ainsley'i altından çekti ve yaşlı adam geriye kalan tek şeyin peşinden gitti.

Her şey kayboluyor. Tek duyabildiğim kalbim, başka hiçbir şey, hatta üstümdeki adamın hırıltılı nefesleri ve hırıltıları bile. Diğerlerinin ete verdiği çılgınca tepkinin aynısını veriyor, seçecek o kadar çok şey varken önce hangi parçamı bilmiyor. Kıyafetlerimi yırtıyor, tırnakları içime batıyor ve bir elimle onu itiyorum, diğer elimle bıçağa uzanıyorum ama sadece toprak hissediyorum, başka bir şey hissetmiyorum. *Lanet olsun, lanet olsun*. Yüzüne uzanıyorum ve ağzını ıskalıyorum. Kafasının iki yanından tutup geri itmeye çalışıyorum ama yaşlı bir ölüye göre o kadar güçlü ki. Başparmaklarımı gözlerine sokuyorum ve olabildiğince sert itiyorum ama hiçbir şey filmlerde görüldüğü kadar kolay değil. Gözleri kırışmaya, tırnaklarımın altında dolmaya başlıyor ama bu onu incitmiyor ve eğer incitmiyorsa durmayacaktır. Bacaklarımı yukarı kaldırıyorum, aramızda daha fazla boşluk bırakmak için kullanıyorum ve bir elimi bırakıyorum

yüzüne, diğer tarafıma uzanıyorum. Parmaklarım bir taşın etrafında kıvrılıyor.

Yüzüne doğru savurmak için her şey gerekiyor. Çene kemiğinin çatladığını duyduğuma yemin edebilirim. Yana doğru gidiyor ve ondan uzaklaşmak için tek ihtiyacım olan şey bu. Çok hızlı toparlanıyor ve ayağımı tutup kendine doğru çekiyor ve sonra her şeyi duyabiliyorum. Hırıltılar, çığlıklar, çığlıklar, kendi sesimin boğuk boğuk bağırması ve patlayan bir silahın gürültüsü... Bu yönde olmasını umuyorum ama değil. Elimden geldiğince sert bir tekme atıyorum ve ayakkabım çıkıyor ama özgür olmak için buna ihtiyacım var. Ayaklarıma çelme takıyorum ve sonunda ölü yapraklar arasında parlayan bıçağı buluyorum. Bıçağı yaşlı adamın kafasına saplıyorum ve sonunda olması gerektiği gibi düşüyor ve olması gerektiği gibi yerde kalıyor. Tökezleyerek geri döndüğümde her şey cehenneme dönmüştü. Ainsley bir ağacın arkasına sinmiş durumda ve daha önce ziyafet çeken ölümler sıcak bir yemek için soğuk tabaktan uzaklaştırıldılar. Jess bir yandan silahını doğrultmaya çalışırken bir yandan da kadını elinden geldiğince geride tutmaya çalışıyor. Ama adam Lisa'yı alt etti. Yardım için çığlık atıyor ve ben ona ulaşmadan silah patlıyor, kadın yere yığılıyor, adam dişleriyle Lisa'nın boğazını parçalıyor ve sonra o da yere yığılıyor.

Jess adamı silahıyla vurur, ormanda bir başka yüksek sesli *çatırtı* duyulur.

"Ainsley, Rhys'in seni görebileceği bir yerde dur ama yüzünü benden uzağa çevir," diyor Jess, paramparça olmuş yüzünün görüldüğünden çok daha sakın bir sesle. Ainsley anlıyor. Bunu daha önce de yapmış gibi arkasını dönüyor. Çoraplı ayak parmaklarını soğuk zemine kıvrarak ona yaklaşıyorum.

Jess sırt üstü yatan, seğiren ve kendi kanında boğulan karısına doğru ilerliyor. Elini boğazına götürüyor, sanki onu durdurabilecekmiş gibi sıkıyor ve sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şey, kalbi hala umutla atıyor, bu şekilde bile kendini kurtarmaya çalışacak kadar.

Jess zayıf bir sesle, "Lanet olsun," diyor ve sanki yapabileceği bir şey varmış gibi anlamsızca elini boynundan çekmeye çalışıyor. Yapması gerekenin bu olmadığını biliyor. Çaresizce ona bakar ve ağzından çıkan her şey daha sonra yeterince anlamlı olmadığı için pişman olacağı şeylerdir. "Lanet olsun Lisa, ne oluyor... *neden*..."

Ağlamaya başlıyor, tüm vücudu titriyor. Lisa'nın gözleri vahşi ve asla unutamayacağım türden sesler çıkarıyor, sesi boğazının kopan kısmının etrafında yol bulmaya çalışıyor. Dudakları kendi kanıyla lekelenmiş. Bundan daha uzun süre dayanamayacak ve sonra dönecek. Elini boğazından çeker ve tutuyor gibi görüldüğü tüm kan dışarı akar. Jess'in gömleğini kavriyor, parmaklarının arasında döndürüyor ve aniden, artık burada değilim, geri döndüm, bir ay önce, bir yatak odasıdayım. *Seni incitmek istemiyorum. Benim tek oğlum.* Jess inliyor, beni buraya, şu ana geri getiriyor. Yüzüm ıslak.

"LisaLisaLisaLisaLisa," diyor, sesi gözyaşları ve sümükten tıkanmış. "Lisa. Bana bak. Seni seviyorum."

Onu kafasından vuruyor.

Ayakkabımı tekrar giydim. Jess'le arama mesafe koyuyorum. Bir cenaze töreni için zaman yok, ama bir cenaze töreni olmadan da ayrılmak çok zor. Sonunda dışarı çıkmadan önce ailemin odasında durduğumu hatırlıyorum.

Çünkü ölümler kapılarına dayanmıştı ve kapı açılıyordu. Kan revan içinde, kırık dökük yüzlerine rağmen onlara yakın olmak istedim çünkü bir kez gidersen bir daha asla geri dönemezsin. Jess, Lisa'nın paltoyla kaplı yüzünü öpüyor ve Ainsley'i yanına çağırıyor. Olduğum yerde kalıyorum ve ona neler olduğunu açıklamasını izliyorum. Kelimeleri çıkaramıyorum ama sesi alçak ve yatıştırıcı ve söylediği her şey korkunç ve anlaşılacak kadar basit çünkü Ainsley kendini babasının kollarına atıyor ve orada kalıyor. Onu tutarak ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerliyor. Gözleri sulanmıştı.

"Ben gerçekten-"

"Bu bölgeden olabildiğince uzaklaşmalı ve gece için yerleşebileceğimiz bir yer bulmalıyız," diyor. "Lisa'nın eşyalarını taşımanı istiyorum."

"Tamam."

"Cesedi kontrol edin, tanıdığınız biri olmadığından emin olun." "Doğru."

Yavaşça ilk iki enfekte olmuş kişinin yediği cesede doğru ilerliyorum, Sloane'a ait olduğundan endişelendiğim cesede. Oraya vardığımda kalbim hızla çarpıyor, bir trajediyi daha kaldıracabileceğini sanmıyorum ama bir trajedi daha her zaman yoldadır.

Bu bir kız. Ama Sloane değil. Bana Sloane'u hatırlatıyor. Babasını bulduğumuz zamanki gibi. Kızın ortası o kadar yenmiş ki, vücudunun üst ve alt kısımları artık gerçekten bağlı değil. Çok rahatladım ama belli etmemeye çalışıyorum. Jess'in bu kadar çok şey kaybetmişken hala bir şeylere sahip olabileceğim için kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Bu en kötü kıskançlık türüdür. Sloane Lily'nin hâlâ hayatta olduğunu sandığımda hissetmişim. Onun sahip olmasını istemedim çünkü kendim için çok istiyordum.

"Bu o mu?" Jess arkamdan soruyor.

Ben cevap veremeden kız gözlerini açtı. Bağırıyorum ve geri sığıyorum. Bu döngü sonsuz. Elleri uzanıyor, peşimden yalvarıyor. Beni kendisine doğru çekebileceğine inanmasam kafasına bıçağı saplardım. Ama onu bu şekilde bırakmak yanlış geliyor. Daha önce ruhları olup olmadığına takılmıştım ama bence yok. Bence onun bir parçası özgür. Onun bir parçasının özgür olduğunu düşünmek zorundayım. Ama bu onun bir zamanlar biri olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

"Bırak onu," diyor Jess. "Hadi gidelim."

Bu yüzden onu uzanıp çığlık atarken bırakıp saatlerce yürüyoruz. Lisa'nın çantası ağır ama şikayet edemem çünkü Jess onunkini taşıyor ve

Ainsley'i taşıyor, onu nadiren yere bırakıyor ve bıraktığında da bu uzun sürmüyor. Fiziksel ağırlığın onun için kolay olmadığını biliyorum. Ainsley'i kucağından indirdiği nadir anlarda yüzünü buruşturuyor ve kollarını ovuşturuyor. Ainsley ise babasına sanki tam da babasının sahip olduğu son şeymiş gibi sarılıyor.

Gece bize yaklaştığında, Jess "İşte" dedi ve hazırlandık. Korkunç bir şey. Lisa'nın zahmetsizce doldurduğu yerleri görüyorum ve bunlar Jess'in artık iyi yağlanmış bir makinenin yarısı olmadığı gerçeğini gözlerimin önüne seriyor. Kabloları hazırlıyorum, ama her şeyi berbat ediyorum ve Jess onları benim için düzeltmek zorunda kalıyor. Çadırı kurmasına yardım ve Lisa'nın nasıl yapılacağını bildiği şeyleri benim bilmediğimi fark ediyor ve bir gün öncesine göre iki kat daha uzun sürüyor. O su getirirken ben de ateş çukurunu kazıyorum. Ainsley'i de yanına alıyor ve arkamda kimsenin olmaması dehşet verici. Beynim sesler icat ediyor, karanlıkta üzerimde gözler olduğunu hayal ediyor. Jess döndüğünde biraz MRE hazırlıyoruz ama Ainsley'i yemeye ikna edemiyor ve ben de o kadar aç değilim. Jess yine de hepsini yiyor.

"Yapmamayı göze alamam," diyor, sonuncusunu da atıştırırken onu izlediğimi fark edince. Ayağa kalkıyor, kot pantolonunun tozunu alıyor ve Ainsley'i çadıra koyuyor. Dışarı çıktığında doğruca çantasına giriyor ve bir matara çıkarıyor. Bana uzatıyor -içindeki likörün kokusu keskin- ama başımı sallıyorum. Uzun bir nefes çekti.

"Bugün kızımı kurtardın."

"Önemli bir şey değildi."

"Kendini bu kadar küçük mü görüyorsun?"

"Hayır, yani.." Sözümü kesiyorum. "Görmek için yaşamak istemediğim bazı şeyler var."

"Evet." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve aynı hızla yüzü dağılıyor. Başını ellerinin arasına gömüyor ve ben nereye bakacağımı bilemiyorum. Bir dakika sonra, "Sadece git." dedi.

"Ne?" Bunun ne anlama geldiğinden korkuyorum.

"Çadıra gir, istemiyorum... Ben nöbet tutacağım." Başını sallar. "Ya çadıra gir ya da defol git buradan. Seçim senin."

Çadıra girdim. Tepesinde küçük bir güneş feneri asılı. Ainsley uyku tulumunda oturuyor. Elinde o kitap var. Bir köşesini çiğniyor. Çadırın karşı tarafında yerimi alıyorum ve Jess'in mataranın kapağını tekrar açarken çıkardığı sesi dinliyorum. Çoraplarımı çıkarıyorum ve parçalanmış ayakkabıma bakıyorum.

Topuklular. İyi görünmüyor ama gerçekten hissetmiyorum. Sloane'un nasıl olduğunu merak ediyorum. Onu nehrin dışında, hayatta kalırken hayal ediyorum. Yüzünü. Karanlığın içinden bana doğru yol alıyor. Bugün gördüğüm diğer her şeyin yerini alması için tekrar tekrar hayal ediyorum.

Bir süre sonra Ainsley emekleyerek yanıma geliyor ve baktığımda resimli kitabı uzatıyor. Kitabın adını şimdi anlayabiliyorum. *Molly'nin Pikniği*. Ainsley'e bakıyorum. Kendini tutuşunun her parçası huysuz. Bu hikâyeyi istiyor. Ona kitap okumamı istemesi çok tuhaf bir duygu ama bugünden sonra onu nasıl reddedebilirim ki? Kitabı aldım ve açtım. İlk sayfada bir yazı var.

Ainsley'e, sevgiler Andrew

Andrew. Acaba şimdi ne yapıyor? Başlık sayfasını çeviriyorum ve her şey parlak renkler ve karikatür yüzlerle dolu. Pikniğe gitmeye hazırlanan Molly adında küçük bir kız hakkında bir hikâye. Ainsley ve ben onu sayfadan sayfaya takip ediyoruz, parkta mükemmel bir gün için piknik sepetine ne koyacağına karar veriyor, diğer tüm küçük çocuklar oynuyor ve sadece onlara katılmasını bekliyorlar. Bu bir peri masalı değil, ama yine de *bir varmış bir yokmuş* diye başlıyorum.

Göğsüme çarpan yumuşak bir sesle uyandım. Aklımı kaçırarak kadar korkmuş bir halde ayağa fırlıyorum ve bir gömlekle kot pantolon kucağıma yuvarlanıyorum. Jess çadırın girişinde duruyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzü şişmiş - kesinlikle akşamdan kalma - Ama nispeten uyanık.

"Bunlar muhtemelen uyacaktır."

Gözlerimi ovuşturuyorum, sadece soldakini biraz kızdırıyorum ve dışarıyı görebildiğimi fark ediyorum. Başımı çeviriyorum. Ainsley orada değil, demek ki Jess'le birlikte olmalı. Gömleğimi ve kotumu çekiyorum. Biraz bollar ama giydiğim bayat, kan lekeli kıyafetlerden daha iyiler. Yine de Jess'in değil, ona uymaya başlamazlar bile ve kimin olduklarını bilseydim, onları giymek istemeyeceğim hissinden kurtulamıyorum.

Acele etmeden onunla yüzleşmeye hazırlanıyordum ki çan seslerini duydum ve yeterince hızlı dışarı çıkamadım. Telleri indiren Jess'ti. Ben bir aptalım. Ainsley'nin battaniyenin üzerinde oturduğu yere başıyla işaret ediyor, önü soğuk mısır gevreğiyle kaplı. Benim için biraz kurutulmuş et ve yanında da küçük bir ilk yardım malzemesi var.

"Dün topalladığını fark ettim," diyor. "Ona iyi bak, ben de çadırı indireyim."

Lisa'yı nereye koyduğunu merak ediyorum. Bedenini değil, nerede olduğunu biliyorum. Ama karısını nereye koyduğunu, Ainsley'e kahvaltı vermek ya da çadırı indirmek gibi basit bir şeyi yapabilecek iradeyi bulabilmek için onu nereye sakladığını. Acaba tüm kalpler korku, acı ve üzüntü için aynı ceplerle mi yaratılmıştır? Öyle olmamalı ya da öyleyse bile belki de hepimiz onları nasıl kullanacağımızı bilmiyoruz. Çünkü aksi takdirde pek çok hikâyemiz farklı bir şekilde sona ererdi.

Yakında her şey hazır olacak. Topuklarıma dikkat ettiğim için yürümek daha kolay oldu. Jess, Ainsley'nin elini tutuyor, diğer eliyle de silahını taşıyor. Tetiğe dokunmaya devam ediyor ve birkaç mil sonra bana bakıp şöyle diyor: "Bir haritam var. Durduğumuzda sana nereye gittiğimi göstereceğim."

"Tamam," diyorum.

"Burası bir kulübe. Yapımı on yıldan fazla sürdü. Ölümler buradan geçemez. Güçlendirilmiş kapı ve pencereler. Güvenli bir oda var.

ve bir depo odası - en son envanter yaptığımızdan bu yana meydana gelebilecek bozulmaları hesaba katmazsak, orada beş yıla yakın konserve, kurutulmuş ve dondurularak kurutulmuş yiyecek var. Tıbbi malzemeler. Kendi kendine yetecek şekilde inşa edildi. Son dört haftadır oraya doğru ilerliyoruz. Bize sandığınızdan daha yakın."

Midem bulanıyor. "Nerede olacaksın?"

"Umarım seninle orada."

"Peki ya Rayford?"

"Rayford saçmalık," diyor. "Milhaven'dan buraya kadar gördüğüm her güvenli sığınak düştü. Sana altın bileti veriyorum Rhys. Bunu alamayacak kadar aptal olma."

"ne var?"

"Eğer bana bir şey olursa, Ainsley'nin de oraya gittiğinden emin ol."

Tanrım. Sanırım şu anda Lisa'yı hepsinden daha çok özleyorum. Ainsley'nin başının arkasına, buklelerine bakıyorum ve ondan sorumlu olduğumu hayal etmeye çalışıyorum. Sadece o ve ben, burada, ormandan kulübeye ulaşmaya çalışıyoruz ve sonra ne olacak? Beş günden daha az bir süredir bu insanlarla birlikteyim ve dört yaşındaki bir çocuğun olası vasiliğine bakıyorum ve içimdeki her şey bana çantamı bırakıp kaçmamı söylüyor. Her şey. Ama sonra Jess'in yüzünü gördüm ve o kadar çaresiz ve kırılmıştı ki yapamadım. Bu adam beni nehirden çıkardı. Hayatımı kurtardı.

"Sana hiçbir şey olmayacak," diyorum.

Küçük bir gülümseme attı. "Sen bunu söylemeden önce öyle olmayacaktı." Ve sonra gülümsemesi kaybolur. "Eğer yapmak zorundaysan, . Onu bir kez kurtardın ve sana güveniyor. Bunu söyleyebilirim. Yapacaksın."

"Evet," dedim. Tanrım. ". "

Ama her ileri adımda, her geri adımı nasıl atabileceğimi düşünüyorum. Ağaçlar seyrelemeye başlayana kadar yürüyoruz ve bu beni tedirgin ediyor. Solumuzda nehri görebiliyorum ve sağımızda zemin yükseliyor ve düzleşiyor gibi görünüyor.

"Bu bir yol mu?" Ben soruyorum.

"Evet. Eski bir yol. Bakımı yapılmamış," diyor Jess. "Ama bu kimsenin kullanmadığı ya da üzerinde ölmediği anlamına gelmiyor. Riverside yeterince yakın ve bu yüzden şimdi daha fazla enfekte görüyoruz. Bu yüzden dikkatli olmalıyız."

Bir mil daha ve bir mil daha. Tüm vücudum ter içinde kalıyor. Çantamı ağrıyan omuzlarımdan daha da yukarı silkiyorum. Ainsley geride kalmaya başlıyor ve Jess fark etmiyor gibi görünüyor ama mola istemeye korkuyorum çünkü ondan anladığım ve yoluna çıkmak istemediğim bir enerji yayılıyor. İlerlemesini sağlayacak bir tür iç denge bulmuş. Eminim tüm düşünceleri birbiri ardına sıralanmıştır - çocuğunu güvenli bir yere götürmek, oraya canlı varmak - ve herhangi bir kesinti onu mahvedebilir. Eğer bu olursa, parçaları nasıl toplayacağımı bilemem.

Sonra Jess "Siktir" diyor ve Lisa ona sözlerine dikkat etmesini söylemek için orada değil.

Duruyoruz. İki ağaca çarpmış bir karavan var. Ön tarafı parçalanmış, sert çarpmış olmalı. Ön camda sadece bir çatlak var. Taba rengi dış yüzeyinde kan izleri var, sanki biri yaralanmış ve kendini sürüklemiş gibi. Kan, tekrar başlamadan önce açık ve hareketsiz duran giriş kapısında duruyor. Buradan içeriye bir göz atıyorum.

"Şuna bak." Jess silahını çeker. "Bak bakalım atmaya değer bir şey var mı? Eğer boşsa geceyi burada geçirebiliriz."

Karavanın etrafında yavaşça dönüyoruz ve karavan ve çevresi şimdilik güvenli görünüyor. Bela belirtisi yok. Tam içeriyi keşfetmek üzereydik ki Ainsley çılgınca babasının elini tuttu. Tuvalet gitmesi gerekiyor. Babası ona başını sallıyor.

"İçeri bir bak" dedi bana.

Çantayla geçemeyeceğim kadar dar olan girişe bakıyorum. Onu yere bırakıp bıçağımı çıkarıyorum ama bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum. Herhangi bir enfekte şimdiye kadar kendini belli etmiştir. Adımlarımı içeri atıyorum ve kulaklarımda bir silah sesi patlıyor. Havadaki kokusu, boynumdaki sıcaklık bana yakın olduğunu, Jess olmadığını, içeride biri olduğunu söylüyor. Kurşun hemen yanımdaki sürücü koltuğunu delip geçiyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Ateş etmeyin! Bana bulaşmadı!"

"Rhys?"

Kalbim durdu. Ses o kadar tanıdık ve doğru ki inanamıyorum. İnanmaktan korkuyorum, bunu çok istemiştim.

Ellerimi indiriyorum.

"Rhys," diyor tekrar.

Anlamıyorum.

İstediğim insanlar geri gelmiyor. Ama barut kokusunun ardında ter ve kan kokusu var, başka bir insan. Perdeler çekili ve buradaki ışık çok zayıf, ama silüetini nerede olsa tanırım. Ezberledim.

O burada ve onsuz geçen her an bir yalandı. "Rhys?"

Jess bağılıyor. "*Rhys*?"

"Sorun ! Ben iyiyim, sorun yok."

Karavan kaza yaptığıında yere saçılan her şeyin üzerinde tökezliyorum. Bardaklara, çatallara, kıyafetlere, dergilere, bir vazoya ve dağılmış, kurumuş, parçalanmış çiçeklere takılıyorum. Karavanın arka tarafında, yatak odasında. Yatağın ayakucunda yerde yatıyor, yatağa yaslanmış. Yüzü solgun, gözlerinin altındaki torbalar morluklar kadar koyu ve mor, ya da belki de morluklar. Alnında bir kesik var, kanı taze ve her yerde ve bir sonraki soruyu dişlerimin arasından zorlayarak, kimsenin duymayacağı kadar sessizce sormak zorundayım.

"Isırıldın mı?"

Sanki o da inanamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve sonra başını sallıyor. Dudakları çatlak ve kanlı.

"Hayır," diyor belli

belirsiz. "Sana ne oldu?"

Alnından akan kan yüzünün yan tarafını lekeliyor, boynundan aşağı iniyor. Gömleğinin yakasına kadar sızmış. Bacakları önünde garip bir şekilde yayılmış, pantolonunun dizleri yırtılmış ve oradaki derisi kanla kabuk bağlamış. Bir kolu karnına doğru kıvrılmış ve o el bana ateş ettiği silahı tutuyor. Diğer kolu yanında asılı duruyor ve Tanrım, yerinden çıkmış. Derinin altında meydana gelen o tuhaf ayrışmayı tanıyorum çünkü bu, okulda yerinden çıkan omzuyla aynı. Kirli, çizik içinde ve birkaç kesiği var. Jess hışım la karavana giriyor, arkamdan onu duyuyorum. Ellerimi yüzüne götürüyorum ve ona dokunmak iyi hissettiriyor. Gözbebekleri şişmiş. Biri diğerinden daha büyük. Bu bir beyin sarsıntısı. Biraz nefes alıyor.

Acı.

"Seni aradım," diye idare ediyor.

"Ben de." Parmaklarımı tenine bastırıyorum çünkü yaralı olduğu için ona sarılamıyorum ama tek yapmak istediğim kollarımı ona dolamak. "Ben de seni aradım. Tanrım, buraya nasıl geldin? Enfekte birini gördün mü? Ne oldu?"

Kaşlarını çatıyor, yutkunuyor ve muhtemelen her şey bir anda ona çok fazla geliyor. "İlk başta enfeksiyon yoktu... ama sonra oldu." Gözleri Jess'e kayıyor ama sormuyor. Bana dönüyor, odağını kaybediyor. "Bir av ağacı standı buldum, eskiydi, ama oraya çıktım ve onları beklemeye çalıştım, ama-"

Gözleri kapanıyor. Elimi omzuna götürüp sıkıyorum. Gözlerini açması uzun bir dakika sürüyor, sanki artık insanların yanındaymış da sonunda kapanabilirmiş gibi. "Hey. Benimle kal. Ama ne oldu? Ağaç standından sonra ne oldu?"

"Çürüyordu ve ben düştüm," diyor. "Sonra da kaçtım."

Silahı elinden alıp kot pantolonumun arkasına sokuyorum ve Jess'e dönüyorum. Ainsley onun arkasına saklanıyor. Şaşkınlıkla ikimize bakıyor.

"Sloane," diyor, ben daha söyleyemeden.

Jess, ben onları alelacele tanıştırdıktan ve adam ona baktıktan sonra, "Şu omzu ayarlamamız gerekecek," diyor. "Bu hiç hoş olmayacak." Bana döndü. "Beyin sarsıntısının ne kadar kötü olduğunu öğrenene kadar ağrı için ona bir şey veremem."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor, gözlerimle buluşuyor ve ben orada öylece duruyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve aptal gibi gülümsüyorum, bunu istiyormuşum gibi geliyor ama duramıyorum. Jess'in onun elinin üst kısmını çimdiklemesini izliyorum. Derisini bırakır bırakmaz yerine oturuyor.

"Susuz kalmamışsın," diyor. "Ne içiyordun?" "Nehir suyu."

"Şey. Yapabileceğin en iyi şey değildi. Hasta olmaman mucize. Eğer hastalanırsan, sana verebileceğim bir şey var. Ayakta durabilir misin?"

"Evet."

Tek eliyle ayağa kalkmaya çalışıyor ve ben de aptallaşıp ona yardım etmeye çalışıyorum ama bunu yaparken yanlış yerlerini tutuyorum. Bağırıyor

ve dizleri bükölüyor, ama Jess ve benim aramda onu ayağı kaldırıyoruz. Onu dar alanda gezdiriyoruz, çekyatın üzerinde dizlerinin üzerine oturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış Ainsley'nin yanından geçiyoruz.

Dışarıda, Sloane yerde yatıyor. Jess çantasından bazı kıyafetlerini çıkarıyor ve onları Sloane'un koltuk altına sıkıştırarak paketliyor. Okulda bunu yapmak zorunda kaldığımızda Cary bunu farklı bir şekilde yapmıştı. Jess onun yanında yere oturuyor, iki eliyle kolunu tutuyor ve ayağını giysilerin üzerine koyuyor. Kızın kolunu kendine doğru çekmeye başlar. Bunun acısı Sloane'u ürkütür, yarı ayağı kalkmasına neden olur, vücudu bundan kurtulmak için çaresizdir, bu yüzden yeniden pozisyon alıp yeniden başlamak zorunda kalırlar. İkinci kez dişlerini sıkıyor ve inliyor. Ter alnını çiziyor ve gözlerinden yaşlar süzölüyor ve sonra omzu tekrar yerine oturuyor.

Jess onun yüzünü okşar ve "Aferin kızıma..." der.

Sonunda bir kemerden onun için bir askı yapar. Boynuna asıyor, sekiz rakamı yapıyor ve bileğini alttaki halkadan geçiriyor. O zamana kadar bitkin düşmüştü, gözleri hiçbir şeyi takip etmiyordu ama inatla açık kalıyordu.

"Tamam, hadi seni kaldıralım," diyor Jess. "Şuradaki yatağı kullanabilirsin..."

"Ama-Rayford. Yapmak zorundayız-

Rhys?" "Sorun yok," diyorum ona.

"Biz iyiyiz."

Onu ayağı kaldırdık. Yüzü beyazın korkutucu bir tonuna bürünüyor ve gözleri geri dönüyor. Jess bunu tahmin etmiş gibi görünüyor, onu kollarına alıyor. Beni nehirden taşırkenki rahatlığıyla onu taşıyor. Onu takip ediyorum. Arkaya doğru manevra yapıyor ve Sloane'u yatağı yatırıyor. Biraz kıpırdıyor ama yatağın içine kıvrılıyor. Böyle zamanlarda kimse böyle bir rahatlığı reddedemez. Bir mahremiyet perdesi var ve o perdeyi çekip kapatıyor, yapmak istediğim şey onunla, onun yanında olmak olmasına rağmen beni dışarı çıkarıyor. Ellerimi tekrar yüzüne koymak istiyorum. Gerçekten orada olduğundan emin olmak istiyorum.

Jess kanepeye oturdu ve Ainsley'i kendine doğru çekti. Bana baktı ve yumuşak bir sesle, "Seni şanslı orospu çocuğı," dedi.

Daha sonra Jess'i dışarıda ormana bakarken buldum. Hava serin. Kollarımı kavuşturdum.

Bana "Birkaç gün yatacak," dedi. "Daha erken hareket edebileceksen bunu yaparız ama şimdilik dinlenmeye ve yemeğe ihtiyacı var."

"Evet, ," diyorum.

"Gezileri ben ayarlıyorum. Bence buradayken hepimiz içeride kalmalıyız. Göze batmayın." Karanlıkta bir şeyi takip ediyormuş gibi görünüyor. Gözlerimi kısıyorum ama bir şey göremiyorum.

"Ne oldu?"

Uzun bir süre sonra bana döndü. "Bir şey yok."

Ona bakıyorum ve kendi mutlu sonunu ne kadar inkar ettiğini biliyorum ve benimki için benden tamamen nefret ettiğini sanmıyorum, ama biraz etmeli.

"Bakmayı kes," diyor.

Kızardım. "Özür dilerim."

"Yani artık bir silahın var. Tabii sana izin verirse." "Bıçağı geri mi istiyorsun?"

"Sende . Neden içeri gidip Ainsley'i kontrol etmiyorsun? Birazdan orada olurum." Sonra yalan söyledi, ya da en azından ben öyle düşünüyorum. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Tamam." Tereddüt ettim. "Hey, söylediğimi sanmıyorum - beni nehirden çıkardığın için teşekkürler."

Bana bakmıyor. "Sanırım olması gerekiyordu."

Tekrar içeri girdim. Ainsley hâlâ kanepede kıvrılmış, ama bir boyama kitabı ve sürücü koltuğunun altında bulduğumuz bir paket boya kalemiyle meşgul. O bu durumdan memnundu ama geri kalanımız için bu küçük keşiflerden biri oldu. Burada çocuklar vardı, şimdi her neredelerse. Ainsley bana baktı. Hiçbir şey söylemiyor ve bu çok yanlış, soru sormaması, annesini yüksek sesle istememesi. Boyama kitabının dokunuyorum, Disney prensesinin saçlarına.

maviye dönmeye karar
verdi. " değil," dedim
ona.

Lavabonun yanındaki tezgahta bir fotoğraf var. Bir evin ucuz plastik çerçeveye içindeki sekize altı ebadında fotoğrafı. Bir ev. Güzel, küçük bir bungalov. Üzerindeki gökyüzü bulutlu ve karamsar, bir tür fırtına yaklaşıyor. Uğursuz bir yanı yok ama nostaljisi korkunç. Yeri bilmiyorum ama zamanı biliyorum. Daha önce.

Bir süre sonra Jess gelip yemeği hazırlıyor ve bunun için Sloane'u uyandırmam gerekiyor çünkü açlıktan ölüyor olmalı. Yarı baygın ve onu beslemek zorundayım ve bu durumdan kurtulduğuna seviniyorum çünkü başka türlü buna dayanabileceğini sanmıyorum.

"Lily," diyor bir kez, içime işliyor ve nerede olduğunu sandığını bilmiyorum.

"Burada değil," diyorum ona.

"Bunu biliyorum," diyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." "Bana sonra anlatırsın, tamam mı?"

Ona aç olduğunu hatırlatıyorum. Hepsini bitiremiyor ama yarın daha iyi olacak sanırım. Ondan sonra, üzerindeki kanı temizlememe ve alnını bandajlamama yardım edecek kadar uyanık kalıyor ve işim bittiğinde yan tarafına kıvrılıp anında uykuya dalıyor. Dışarı çıktığımda Jess yemek masasında oturmuş yemeğini bitiriyordu. Yanında boş bir MRE çantası vardı. Ainsley'nin. Etrafıma bakıyorum, o da Sloane gibi kanepede yorgunluktan bitkin düşmüş.

"Ainsley ?"

"O iyi olacak," diyor. Bir yalan daha. Başını sallıyor. "Otur şuraya."

Onun yanına oturdum. Aramızdaki boşlukta eski bir *People* dergisi var. Neredeyse bir yıllık. Sosyal medyanın şöhretin yeni ölümü olup olmadığıyla ilgili bir başlık var. Bunu düşünmek çok garip. Okuldaki ilk haftamda, kaşıyamadığım bir internet kaşıntısı vardı. Dünyanın sonunun nasıl geldiğini internetten görmek, bu konuda bir e-posta alıp almadığımı kontrol etmek istiyordum. İnternetsizliğe alışacağımı hiç düşünmemiştim ama şimdi kendimi bir zamanlar buna duyduğum ihtiyacın gerçek olduğuna zar zor ikna edebiliyorum. Parlak kapak sayfasında bize gülümseyen aktörden tekrar Ainsley'e bakıyorum.

"Neden konuşmuyor?"

Jess o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, beni ona bakmaya zorluyor.

Yemeğini bir kenara itiyor. "İlk birkaç gün bizim için zor oldu.

günler."

"Bizim için de
öyleydi." "Öyle mi?"

"Evet. Kasabamızı geçmemiz bir haftamızı aldı. İnsanları
kaybettik." "İlk evliliğimden senin yaşlarında bir oğlum vardı.
Andrew." Andrew.

Ainsley'e, Andrew'u sev.

Jess, ", " diyor. Bu
kıyafetlerden kurtulmak
istiyorum.

"Ona kitap okudu mu?" Yavaşça sordum.

"Evet."

Elimi yüzüme götürüyorum ve beni etkilemesine izin vermemeye
çalışıyorum ama . Ainsley'nin kaybettiği her şeyin ağırlığı üzerimde ve
bir an için bunu kendi kayıplarımından daha derinden hissediyorum.
Ondan alınan her şeyi. Asla sahip olamayacağı her şey. Büyüyünce
olacağı hiçbir şey yok. Benim de büyüüp olabileceğim bir şey yok ama
en azından bir kez olsun kendi olasılığımın tadına baktım. Ainsley'nin
neyi var? Ona okuduğum o aptal kitap mı?

"Sende bir şeyler görüyor olmalı. Ainsley. Çünkü onu kaybettikten
sonra gerçekten kendi içine döndü. Dört yaşındaki bir çocuğun bunu
yapabileceğini bilmiyordum. O gece sana kitabı vermeye çalıştı ama
Lisa kaybetti. Bana seni yanımızda tutmamız gerektiğini söyledi çünkü
kim bilir belki yeniden konuşmaya başladı." Sesi çatlıyor. "Çok tatlı bir
sesi var."

"Bahse girerim." Boynumun arkasını ovuyorum.

"Sizi bulduğumuza sevindim," diyor uzun bir dakikadan sonra. "Sen ve
Sloane. Bu beni rahatlatıyor."

"Jess," diyorum. "Lisa hakkında-"

"Oraya vardığımızda, ben ..." Sözüünü kesiyor. "Ama şu anda bunu
düşünmeyeceğim. Bu bana onun adını son söyleyişin olacak, tamam mı?"

"Tamam."

"Bakın, Riverside'ı geçtikten sonra çok yakınız. Ve sadece
kenarlarındayız." Yanına uzandı ve bir harita çıkardı. "Sana kulübenin
nerede olduğunu göstereceğim. Oraya nasıl gideceğini bilmen gerek."

"Doğru."

Benim için her şeyi ortaya koyuyor, parmağıyla yolu izliyor ve böyle yaptığında hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor. Sanki tek yapmamız gereken birkaç adım atmak ve orada olmakmış gibi. Eğer her şey yolunda giderse, Jess bir gün içinde varacağımızı söylüyor. Tekrar tekrar üzerinden geçiyoruz, ta ki ben ezberleyene kadar, her şeyi ona tekrar söyleyene kadar ve söylediğimde kulağa bir dua gibi geliyor. İnanabileceğim bir şey gibi geliyor.

Perdenin arkasına, yatak odasına geçiyorum.

Sloane uyuyor. Yatağın kenarına oturup onun nefes alışını dinliyorum ve sonra nefesimi onunkiyle eşleştiriyorum çünkü o hâlâ buradaysa ben de buradayım. Jess'in horlama sesi karavanı doldurana kadar öylece kalıyorum ve sonra dikkatlice yatağa tırmanıp yanına uzanıyorum.

"Sloane," diyorum.

Benim sesim, onun adı.

İnsanların sonsuzluğu kavrayamaması gerekir. Bu, insan kavrayışının ötesinde bir zaman miktarıdır. Ama her şey sona erdiğinden beri, sanırım onu anlamaya yaklaşıyorum. Cehennemin etrafımızda uzanması, acıyı sonsuzlaştırması ve bunun gibi anları nadir ve geçici kılması gibi küçük tatlar.

Bunun gibi anları her şey haline getirmek.

Uykuya dalıyorum ve gözlerimi açtığımda hala karanlık ama o uyanık ve beni izliyor ve sanırım bir süredir izliyor. Elimi uzattım ve bana yaklaştı. "Bunun bir rüya olduğunu sanıyordum." diyor.

"Değil."

Nefes veriyor ve gözlerini kapatıyor. Bir süre sonra benimkiler de kapanmaya başlıyor ve aklıma gelen son düşünce uyanıp tekrar uykuya dalmanın ve yanında olmasını istediğin kişinin yanında olmasının ne kadar güzel olduğuyla ilgili oluyor ama sonra tekrar konuşuyor ve beni o düşünceden çekip çıkarıyor.

"Yalnızdım," diyor. "Çok korkmuştum."

"Seni daha önce bulamadığım için üzgünüm."

"yok." Duraksıyor. "Dışarıda olduğum süre boyunca sürekli onu düşündüm."

"Kim?"

"Lily. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünüp durdum."

Elini tutuyorum ve başparmağımı elinin üstünde gezdiriyorum. "Güçlü olanın o olması gerekiyordu," diyor.

"Sloane."

"Ama ben ondan çok daha ileriye gittim."

Birbirimize bakıyoruz. Uzun bir süre sonra, nehirden çıktığımdan beri neler olduğunu anlatmamı istedi, ben de ona her şeyi anlattım. Jess ve Lisa'yı, beni kurtarmalarını, Lisa'yı ve nasıl öldüğünü anlattım. Ona Ainsley'den ve kitaptan bahsettim. Jess'in bana anlattığı şekilde bizim için tuttuğu yeri anlatıyorum, hala ayakta durabilecek kadar uzakta olduğunu ve güvenli olduğunu söylüyor, çok güvenli olduğunu.

"O zaman oraya gidelim," diyor.

Ertesi gün akşam yemeğine kadar Sloane ayağa kalktı ve etrafta dolaşmaya başladı. Kahvaltı ve öğle yemeğini yemiş. Hâlâ solgun, biraz kaskatı ama daha iyi. Jess ona yürüyüşe çıkıp çıkmayacağını soruyor.

"Evet," diyor, hiç tereddüt etmeden.

Jess, "Şu senin gibi görünen başka biri olsa, ona yalan söyledim," diyor. "Ama ben sana inanıyorum. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye sorar.

"Çünkü buraya çok daha azıyla geldin," diyor ve ne kadar doğru söylediğinin farkında değil. Bu iltifat Sloane'un yüzüne biraz renk getirdi. Gerçek bir kızarma.

" ne geçiyordu?" Ona sordum.

"Bence yarın erkenden, şafak sökmeden yola çıkalım. Bu bize ihtiyacımız olan korumayı sağlayacaktır ve eğer oradalarsa herhangi bir enfekte kişiyi görebileceğiz."

"Tamam," dedim. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

"Su şimdiye kadar kaynamış olmalıydı," diyor. "Yemek yeriz, erken yatarız."

Onu almak için karavandan ayrılır. Sloane onun gidişini izliyor ve sonra kanepeye, tanıştırdıklarından beri gözlerini Sloane'dan ayırmayan Ainsley'nin yanına oturuyor. Sloane'a bu kadar yakın oturduğu için merakı onu bastırmış gibi görünüyor ve uzanıp Sloane'ın saçından küçük bir tutam alıyor. Sloane bana sorgulayan bir bakış atıyor ama Ainsley'e yumuşak bir sesle, "Ben de senin saçını seviyorum," diyor.

Sonra fark ettim ki Sloane'un saçları Lisa ile aynı renk.

Ainsley saç tellerinin Sloane'un omzuna düşmesine izin veriyor ve sonra koltuktan kalkıp Molly kitabını buluyor ve bana uzatıyor. Kitabı alıp oturuyorum ve Ainsley de benimle Sloane'un arasına giriyor. Ainsley bana biraz daha yakın duruyor ve acaba ölü çocuğun kıyafetleri içinde bana bakıp kafası karışıyor mu diye merak ediyorum. Genç ama aradaki farkı anlayacak kadar da yaşlı, değil mi? Sloane'a bakıp annesini özleyecek kadar yaşlı.

Hikâyenin üzerinden geçiyorum ve son sayfaya geldiğimde kitabı kapatıyorum. Ainsley ben kapatır kapatmaz açıyor, bir kez daha dinlemek istiyor. Tekrar okudum.

Jess olay sırasında içeri giriyor ve her şey onu hazırlıksız yakalıyor, ilk kez görüyor. Yüzü buruşuyor ama tezgâha yaslanıp gözlerini kapatıyor ve benim anlattıklarımı da dinliyor. Bundan bir yıl sonra hepimizi o kulübede hayal ediyorum, neye benzeyeceğini. Kendi yerimizi oyarken, hiç yoktan bir şeyler yaratırken. Olmadığı kadar doğru geliyor ve belki de yanıldığımı düşünüyorum. Kaybettiğimiz her şeye tam olarak sahip olamayız. Ama belki yaklaşabiliriz.

Biz uyurken çanlar çalıyor.

Beni uyandırıyor. İlk başta rüzgar çanları olduğunu düşünüyorum. Bu bana Cortege'deki tembel yaz esintilerini, *büyükannemin* ön verandasında asılı duran rüzgar çanlarını duyduğumu hatırlatıyor. O sesi çok severdim. Ve sonra fark ettim. Tuzak telleri.

"Hayır," dedim.

Sloane ve ben aceleyle yatak odasından çıktık. Jess çoktan ayağa kalkmış, Ainsley'i de uyandırmış ve ayağa kaldırmıştı. "Sadece bir hayvan olabilir." diyor.

Çanlar tekrar çalıyor.

Benim silahım var. Jess'in de var. Sloane'da av bıçağı var. Yutkunuyorum ve karavanın ön tarafına, ön cama bakıyorum. Tek seçebildiğim, yanaştığı ağaçların gölgeleri.

Çanlar tekrar çalıyor.

"Hepsi bu kadar," diyorum.

Jess yemek masasının kapalı pencereye döner.

"Bakacağım," diyor sessizce. "Neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikir edinirim.

Ben *nefes* kimse *nefes almıyor*."

Başımı sallıyorum ve sonra karavanın yan tarafından garip bir vınlama, gıcırdama sesi duyuyorum. Bir el, aracın gövdesinin yanında kendini sürüklüyor. Kahretsin. Sloane'a bakıyorum ve bu tür şeylerin Fairfield'da başımıza nasıl geldiğini düşünmemeye çalışıyorum. Jess perdeyi küçük bir aralıkla açıyor ve olması gerekenden daha uzun bir süre dışarı bakıyor. Her saniye kalbimin atışıyla birlikte geçiyor ve kalbim her atışında pes edeceğini düşünüyorum.

Sonunda dikkatlice pencereden uzaklaşır ve perdenin yerine geri dönmesine izin verir. Orada sessizce duruyor, düşünüyor. Bize ne yapacağımızı söylemesini bekliyoruz.

"Gitmeliyiz," diyor. "Orada

kaç kişi var?" Ben soruyorum.

"Yeter. Karavanın etrafında döndüklerine bakılırsa, hangilerini gördüğümü hangilerini görmediğimi bilmiyorum. Etrafımız sarılmadan önce gitmeliyiz. Her şeyi yanımıza alamayız ama bir gün kadar idare edebiliriz, sonra da

kabin."

"Bunu nasıl yapacağız?"

Beynim tekliyor, bir eylem planı düşünemeyecek kadar korkuyorum. Karavanın kapısı tıkrıyor, ölü eller onu deniyor. Kapı kilitli ama ötesinde bir şey olma ihtimali enfekte olanın gözünden kaçmıyor çünkü o zaman kapı sallanmaya başlıyor.

İçeri girmek istiyorlar.

"Kahretsin. Tamam," dedi Jess. "Rhys, sen Ainsley'i şoför kapısından çıkar, Sloane ve ben yolcu kapısından çıkacağız. Her yerde olmalıyız, böylece önce hangi yöne gideceklerini bilemeyecekler. Arkamızdaki eski yola ulaşacağız. Derringer Köprüsü'ne varana kadar deli gibi koşacağız. Eğer ayrılırsak, orada buluşacağız. Nerede olduğunu biliyor musun Rhys? Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," diyorum. Jess'in bana gösterdiği haritaya bakıyorum. Birkaç kilometre. Sorun yok. Bulabilirim. Bulabileceğimi biliyorum. "Evet, hatırlıyorum."

Mümkün olduğunca hızlı ve gürültüsüz bir şekilde hazırlanıyoruz, paltolarımızı . Jess, Ainsley'i giydiriyor ve kucağına alıyor, sonra ona sıkıca sarılıyor, yüzünü boynuna gömüyor. "Seni seviyorum bebeğim" diyor. Başının yan tarafını onunkine bastırıyor. "Beni seviyor musun? Bunu benim için söylemek ister misin?" Adam geri çekilir ve ona bakar. Ainsley elini onun sakalına götürüyor ama konuşmuyor. Konuşmayacak. Ağzı titriyor. Onun yüzünü öpüyor. "Seni çok seviyorum."

Sloane gözüme takılıyor ve hızla benden uzaklaşıyor ve göğsümde garip bir his beliriyor, ona söylemem gerektiğini düşünüyorum - onu sevdiğimi değil. Çünkü sevmiyorum. Ama eğer yeterince uzun süre hayatta kalırsak belki söyleyebilirim.

Jess, Ainsley'e "Rhys'le kal," der. "Ona yakın dur." Ainsley başını sallar.

"Tamam," diyor Jess. Silahımı tekrar belime sokuyorum çünkü artık bir çocukla silahlı olarak dışarı çıkmak zorundayım. Ainsley'i bana uzatıyor. "İlk bölümde onu tutup koşabilir misin? Bu kısımda onu yerde istemiyorum."

". "

"Teşekkür ederim," diyor. "Ön tarafa geç. Sloane'a nereye gittiğimiz hakkında bilgi vermek istiyorum çünkü nereye gittiğimizi bilmiyor.

..."

Sloane'u bir kenara çekip ona her şeyi anlatmaya başladı. Hareket ediyorum.

Ainsley kollarımdayken, onun ağırlığı altında zaten nasıl zorlandıklarını düşünmemeye çalışarak ilerliyorum. Kollarını boynuma doluyor, sıkı sıkı. Kulağında nefes alışını duyabiliyorum. Dışarıdakinden daha iyi bir ses bu ve dışarıdaki sesler giderek yükseliyor. Ölüler kapıyı daha sert itiyor, şimdi birden fazla olmalılar.

"Gitmeliyiz," diyorum.

"Tamam," diyor Jess ve Sloane onun yanından geçip ön tarafa, Ainsley ve benim yanıma geliyor. Direksiyonun yanına geçebilmek için koltuğu ayarlamam gerekiyor. "Tamam, şimdi," diyor Jess arkamda bir yerden. "Ben sayınca..." Kapı koluna bakıyorum. Pencereye bu kadar yakinken dışarıdaki hırıltıları, dış gıcırtilarını duyabiliyorum. "Bir ..." Kapı daha fazla sallanıyor. "İki ..." Ainsley'nin sıcak nefesi yüzümde, terli kolları beni sarıyor. "Üç."

Git.

Bir sorun var, yanlış anladık. Sürücü tarafındaki kapıyı itiyorum, neredeyse yüzüstü Ainsley'nin üzerine düşüyordum. Sloane tökezleyerek çıktı. Yanlış kapıyı açmış.

"Sloane, yanlış anladın-"

Sırtımı iterek beni ileri doğru itiyor. "Git, *git*-"

Sonra karavanın diğer tarafından Jess'in patladığını duyuyorum. Yolcu tarafından değil, giriş kapısından ve anlamıyorum, dakikalar önce bu kadar kolay bir şekilde ortaya koyarken bunu nasıl bu kadar yanlış anladığımı anlamıyorum.

Jess bağırmaya başladı.

"Hadi ama! Gel ve yakala beni! *Hadi!*"

Hayır.

Ölüler çılgılık atıyor. Ainsley'nin tutuşu boğucu bir tutuşa dönüşüyor ve Jess'e ulaşmak, onun bu aptalca şeyi yapmasını engellemek için karavanın ön tarafına doğru ilerlemeye çalışıyorum ama Sloane beni yakalıyor ve geri çekiyor. Elinin silahı almak için etrafımda dolandığını hissediyorum.

"Jess!" Çılgılık atıyorum. "*Jess*, seni pislik!"

"Bunu o istedi," diyor aceleyle. "Rhys, bu şekilde olmasını istedi. Çok fazla var. Ainsley'i almamızı istedi. Buradan çıkmamız gerek. Seni koruyacağım, *gel*."

Hayır, hayır, hayır, hayır. Beni çekiyor, ağaçların arasına sürüklüyor. Bir silah sesi duyuyorum, o kadar yüksek ve yakın ki ağzımın içinde hissediyorum. Çirkin

Ölülerin sesi etrafımızı sarıyor, bir seferde duyduğumu hiç hatırlamadığım kadar çoklar. Çığlık atıyorlar, birbirlerini avlarına yönlendiriyorlar.

Jess'e.

Ve çok geçmeden onun parçalandığını duyuyorum ve onu duymamak için her şeyimi verirdim. Ainsley'nin kulaklarını çığlıklarından korumak için her şeyimi verirdim. Çığlıkları. Orman onlardan birçoğuyla kaynıyor, Fairfield'daki evden çok daha fazlası, hepsi farklı çürüme aşamalarında. Bazıları bizi görmüyor, ölmekte olan adama ulaşmak ve hak iddia etmek istiyorlar ama bizi gören gözler sadece bizi görüyor. Silah birkaç kez daha patlıyor. Kafalarına ya da dizlerine kurşun yiyen cesetlerin düşüşünü izliyorum. Ama çok geçmeden mermi yatağı kuruyor ve tek yapabileceğimiz kaçmak oluyor.

Ainsley artık kollarımda daha ağır ve bacaklarım boşluğa dönüyor ve ben hızımı kaybettiğimin farkına vardığım o anda virüslüler de bunun farkına varıyor. Daha da kararlı ve kovalamacada daha iyi hale geliyorlar. Biri bana saldırıyor ve Ainsley'i düşürüyorum, küçük bedeninin yere çarparken çıkardığı korkunç sesi duyuyorum. Uzun bir süre orada yatıyorum ve bunun benim olup olmadığını merak ediyorum. Gökyüzüne, karanlığı süsleyen yıldızlara bakıyorum, ta ki bana babamı hatırlatan bir adamın çürümüş sureti görüşümü kesene kadar.

Seni incitmek istemiyorum.

Ağzını açıyor. "*Rhys!*"

Başımı çeviriyorum. Sloane bir şekilde Ainsley'i kollarına almış. Üstümdeki adam öne doğru eğiliyor, dişleri keskin ve hazır, ama arkasında daha fazlası var ve onu benden uzaklaştırmaya çalışıyorlar, böylece beni kendilerine alabiliyorlar. Onu geri çekiyorlar ve ben yana doğru yuvarlanıyorum, aynı anda onlar da öne doğru yığılıp benim olduğum boşluğu kavriyorlar.

Ölülerden kurtulacağız.

Yolu bulduktan sonra köprüyü bulacağız. Jess bana virüslülerin bundan sonra daha az sorun olacağını söyledi, eğer varsa, çünkü Riverside'dan daha uzakta. Köprüden sonra ağaçların arasından vahşi doğanın derinliklerine doğru ilerliyoruz. Yükseldikçe zeminin dikleşmesini bekliyorum, çünkü uzun bir yürüyüşten sonra kulübeyi görebilecek kadar yüksekte olmalıyız. Oradan tekrar aşağı iniyor ve sık bir ormanlık alanda altı ya da yedi mil daha yürüyoruz.

Hava tenime karşı kuru ve ağzım kupkuru, onu ıslatacak kadar bile tükürüğüm yok. Ama bu sorunlarımın en büyüğü olarak ortaya çıkıyor çünkü Jess haklıydı. Hiç ölüye rastlamadık. İçimde biriken öfkeyi bastırıyorum, çünkü dün gece o kişi için her şey kolay olamazdı. Karavandan öylece çıkıp yolumuza devam edemezdik. Yer yükselmeye başladığında, Ainsley sendelemeye başladı. Onu sırayla taşıdık. Sloane'un yaralı kolunu acıttığını biliyorum ama o şikâyet etmiyor. Ainsley, Sloane'un omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzü solgun ve çizgili. Gece ondan çok şey götürmüş ve babasının ölümü gözlerinde ve tüm bunları bu kadar genç birinin yüzünde görmek yanlış.

"Anlamıyorum," diyorum.

"Neyi?" Sloane soruyor.

"Bunun yerine ikimizden birini kurban edebilirdi."

Duraksıyor. "Belki de olsaydı bununla yaşayamazdı."

Ona çok kızgınım. Sloane bana Jess'in ona karavanın dışının nasıl bir yer olduğunu, etrafımızın çok sarıldığını, kızının bir şansı olması için bunu yapacağını anlattığı hikayeyi fısıldadı. Sanırım bunu Sloane'a anlatması akıllıcaydı çünkü ben buna izin vermezdim. Onu durdurmadığı için Sloane'u suçlamıyorum ama ona çok kızgınım. Bizim Ainsley için burada olmamız, onun bizim için burada olmaması gerektiği anlamına gelmiyor.

Sloane bir süre sonra nefes nefese, "Yaklaşıyoruz," diyor.

"Duydun mu, Ainsley?" Neşeli görünmek için kendimi zorluyorum. "Kulübeye yaklaşıyoruz. Her şey girecek. Oraya kendimizi temizleyeceğiz, biraz yiyecek alacağız ve

sana oku-"

Kitabı getirmediim.

Hâlâ o lanet karavanın içinde.

"Özür dilerim, Ainsley," diyorum. Gözlerini kapatıyor. Molly'nin uyandığı ve güne başlamak için hazırlandığı ilk satırları hatırlamaya çalışıyorum. Belki kendim yazabilirdim, eskisine yakın bir hale getirebilirdim. Ama şimdi tüm kelimeler benden kaçıyor, geride kaldı.

Sonunda ağaçların arasında, gökyüzünde ışık görüyorum. Sloane da bunu fark ediyor ve hızını artırıyor. Son tepeyi de tırmanıp açıklığa çıkıyoruz ve manzara olmasını istediğim her şey, bir vaat. Bugünlerde bunlardan çok fazla yapılmıyor. Sloane, Ainsley'i yere bırakıyor ve altımızdaki ormana, içinden geçeceğimiz ormana bakıyoruz ve onların ötesinde kulübeyi görüyorum. Kulübeyi. Uzaktaki bu küçük ama rahat görünümlü şekil. Barınak. Güvenlik. *Yuva*. Sanırım bundan bir yuva yapabiliriz. Ainsley'e dönüyorum, o da oturmuş, minik avuçlarını yere bastırmış.

"Üşüyorum," diyor.

Çok tatlı bir sesi var. Hayır.

Ona doğru ilerliyorum, önünde diz çöküyorum, ilk kez ne kadar gevşek ve solgun olduğunu görüyorum, kendime sadece babasının ölümünün onu yıprattığını söylediğim şeyin bundan çok daha kötü olduğunu, bu dünyada şimdi bundan daha kötü şeyler olduğunu görüyorum. Ellerimi bebek yüzüne götürüyorum ve aynı hızla geri çekiyorum çünkü üşüyor ve ben bu soğuğu biliyorum.

"Hayır,"

dedim.

"Hayır.

Gözlerim pantolonunun paçasındaki küçük kan lekesini bulana kadar arıyor. Yuvarlıyorum ve ayak bileğinde çok küçük bir ısırık izi buluyorum. Bacağından çok pantolonu ısırılmıştı ama biraz ısırılсан da kurtulacak değilsin ya.

"Hayır," diye fısıldadım. "Yapamam..."

Başımı kaldırıp Sloane'a bakıyorum ve o da bana çok üzgün gözlerle bakıyor. Yüzünden bir damla gözyaşı süzülüyor. Tekrar Ainsley'e dönüyorum ve başı seğirmeye başlıyor, sarsak küçük baş sallamaları. Bu manzara midemi ağrıtıyor. Onu yavaşça yere yatırıyorum ve artık onu tanıyamıyorum. Olduğundan daha küçük görünüyor.

Vücudu doğru.

"Yapamam,"

diyorum.

"Ben yaparım," diyor Sloane.

Ainsley'nin ağzı açılıp kapanıyor ama ses çıkarmıyor. Şimdi başlıyor, başlıyor, ama başlayamaz çünkü sesini yeni geri aldı ve biz kulübede olacaktık, Ainsley, ben ve Sloane. Hepimiz. Jess olmadan da, ailem olmadan da, Lily olmadan da her şey güzel olacaktı. Kaybettiğimiz her şey değil ama iyi olacaktı çünkü çok yakın olacaktı. Çok yakın. Çok yakındık.

Ama asla yeterince yakın olamayız.

Bunu bile bile ne yapmam gerekiyor?

"Rhys."

Cesetten başımı kaldırıyorum.

Sloane elini benimkine uzatıyor. "Devam edelim," diyor.

Pencerelerde ışıklar var.

All the Rage'den bir alıntı için okumaya devam edin

Courtney Summers tarafından,

Nisan 2015'te St. Martin's Griffin'den geliyor

ALL THE RAGE copyright© 2015 by Courtney Summers

ŞİMDİ

Çocuk çok güzel.

Ona bakmasını istiyor.

Bana bak, bana bak, bana bak.

Ona bir bakın. Genç, hayat dolu, gökyüzünde bir yıldız. Bu gece için acı çekiyor, hazırlanırken her saniye acı çekiyor, sanki mükemmel kıyafet ve makyaj kombinasyonu evrenin sırlarını açığa çıkaracakmış gibi. Bazen o kadar çok şey tehlikedeymiş gibi hissediyor.

Hayatında hiç bu kadar aç olmamıştı.

En iyi arkadaşı Penny aynadan uzaklaşarak, "*Mükemmel görünüyorsun,*" der ve kalbine dövme olarak yaptırdığı altı harfli isme layık olduğunu hissetmek için tek duyması gereken budur. Penny mükemmelliği bilirdi. Penny'nin trafiği durduran, baş döndüren, insanların ağzını açık bırakan, hayranlık uyandıran bir yüzü ve vücudu var. Sadece ona yakın olduğunuzda sizi daha da güzelleştiren türden bir güzellik ve o her zaman ona yakın, çünkü onlar yakınlar. Gizli- yakın durmak.

***Teşekkür ederim,* diyor. Bırakın en iyi arkadaşı olmayı, daha önce hiç en iyi arkadaşı olmamış. Bir yere sahip olmak garip bir duygu. Sanki başka bir (mükemmel) kızın yanında boş bir yer varmış da onu bekliyormuş gibi. Eteğini çekiştiriyor, üstünün ince askılarını ayarlıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değilmiş gibi hissediyor.**

Gerçekten hoşuna gideceğini düşünüyor musun? Evet. Şimdi aptalca bir şey yapma.

Bu aptalca mı? Artık çok geç ve *güzel, güzel,* diyor çocuğa çünkü susacak gibi görünmüyor. Bir, hayır, iki, hayır, üç-dört kadeh içmiş ve bu kadar çok içtiğinde böyle oluyor. "*Çok güzelsin*" gibi şeyler söylüyor. *Bunu sana gerçekten söylemek istedim.*

Çocuk çok güzel.

Teşekkür , dedi.

Beceriksizce masanın öbür ucuna uzanır ve parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirerek koyu renk buklelerinin tadını çıkarır. Penny bunun bir şekilde gerçekleştiğini görür, bir duvarın arkasından tamamen

Erkek arkadaşına sarıldığı farklı *bir* oda çünkü aniden oradaydı ve artık içmesine izin vermeyin diyordu.

Yapmayacağım, çocuk söz veriyor.

Kendisini sıcak, kullanan, gözetilen biri gibi hissediyor. Uyuşmuş diliyle bunu ifade etmeye çalışıyor ama ağzından çıkan tek şey: *Bu aptalca mı? Ben aptal mıyım?*

Bir içki uzaktasın, diyor Penny ve bu haberin yarattığı şaşkın ifadeye gülüyor. Penny ona sarılıyor, endişelenmemesini söylüyor, duvarın arkasında kaybolmadan önce kulağına bir şeyler fısıldıyor ama o sana bakıyor.

Ona bak. İç
bakalım.

Altı-yedi-sekiz-dokuz kadeh içtikten sonra *oh hayır* diye düşünüyor çünkü kusacak. Adam onu evine götürüyor, partiden uzaklaştırıyor.

Biraz hava almak ister misin? ister misin?

Hayır, en iyi arkadaşını istiyor çünkü artık çok fazla içki içtiğinden ve bu konuda ne yapacağını bilmediğinden endişeleniyor.

Sorun değil. Onu getireceğim. Ama önce .

Bir kamyonet var, klasik bir pikap, gurur ve neşe kaynağı. Kamyonun kasası var ve sırtına yaslanan kasanın soğuk şoku onu ürpertiyor. Yukarıdaki yıldızlar hareket ediyor ya da belki de yeryüzü, dünyanın o yavaş ve emin dönüşü. Hayır. Bu gökyüzü ve onunla konuşuyor.

Gözlerini kapat.

Bekliyor. Bekliyor çünkü o iyi bir çocuk. Kutsanmış bir çocuk. Babası şerif ve annesi ulusal bir otomobil tedarik zincirinin başında oturuyor ve ikisi de çok gururlu.

Daha fazla bekleyemeyene kadar bekler.

Onun güzel olduğunu düşünüyor. Bu kadarı yeterli.

Kamyon kasasının sert çıkıntıları vücudunun altında asla ısınmaz ama vücudu sıcaktır. Gömleğini çıkarmadan önce altındaki her şeyi hissediyor.

Bana bak, bana bak, hey, bak.

Ona bakmasını istiyor.

Gözleri yavaşça açılıyor. Dili dudaklarını ayırıyor. Hiç hissetmemişti

çok hasta. Şartları müzakere ediyormuş gibi yaparken onun vücudunun arazisini keşfediyor.

Bunu istiyorsun, bunu hep istedin ve o kadar ileri gitmeyeceğiz, söz veriyorum.

Gerçekten mi? Adamın elleri her yerde ve adam kızın üstünde nefes alamadığı için ağlamasına neden olan korkunç bir ağırlık ve bir kızın ağlamasını nasıl durdurabilirsin ki?

Ağzını kapat.

Ama bu uzun zaman önceydi ve o kız ...

Toprağın içindeyim. Ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim ve içinde sürünüyorum, nereden geldiysem. Ayakta durduğumu hatırlamıyorum, ayakta durabilen bir şey olduğumu hiç hatırlamıyorum. Sadece bu toprak, bu yol. Ağzımı açtım, tadına baktım. Tırnaklarımın altında. Topraktan bir gece geçti. Şimdi sabahın erken saatleri ve ben susadım.

Kuru bir rüzgâr yanımdaki ağaçların arasından geçerek yapraklarını karıştırıyor. Şişmiş dudaklarımı ıslatmak ve kanlı dişlerimi yalamak için tükürük topluyorum. Dışarısı çok sıcak, öyle bir sıcak ki insanın içine işliyor ve yolda seraplar oluşturuyor. Yaşlıları buruşturan ve onları ölümün bekleyen, açık kollarına taşıyan türden.

Sırt üstü yuvarlandım. Eteğim bacaklarıma kadar iniyor. Gömleğimi çekiyorum ve açık buluyorum, sütyenimin çözülüğünü hissediyorum. Düğmeleri deliklerden geçiriyorum, öyle olmasına rağmen kendimi örtüyorum. Sıcak. Yapamıyorum. Parmak uçlarımı boğazıma dokunduruyorum. Nefes alıyorum.

Kemiklerim ağrıyor, son yirmi dört saat içinde bir şekilde yaşlanmışım. Avuçlarımı taşa bastırıyorum ve acısı beni ürkütüp yarı farkındalığa sürüklüyor. Kazınmışlar, çiğ ve pembeler, süründüğünüzde olan şeyler.

Uzaktan gelen bir gümbürtü kulaklarıma ulaşıyor. Bir araba. Geçiyor ve sonra yavaşlıyor, geri gidiyor, yanımda duruyor. Kapısı açılıyor ve çarparak kapanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yumuşak tabanların kaba çakıllar üzerindeki yumuşak çıtırtısını dinliyorum.

Kuşlar .

Ayak sesleri kesiliyor ama kuşlar hâlâ şarkı söylüyor, toprak bir yolda uyanan ve önceki gece başına ne geldiğini bilmeyen bir kız ve üzerinde duran, vücudunda güneşi engelleyen bir gölge olan kişi hakkında şarkı söylüyorlar. Belki de iyi biridir. Ya da her ne başladıysa onu bitirmeye gelen biri. Bir kız hakkında.

Ona bakma.

**İKİ
HAFTA
ÖNCE**

Etiketleri **yırtmadan önce** birinin adı *Paradise*, diğersininki ise *Hit and Run'dı*. Hangisinin hangisi olduğu önemli değıl. İkiisi de kan kırmızıısı.

Doğru oje uygulaması bir süreçtir. Hiçbir şey yokmuş gibi sürüp kalıcı olmasını bekleyemezsiniz. Önce hazırlık. Ben dört yönlü bir tamponla başlıyorum. Çıkıntılardan kurtulur ve cilaya yapışması için pürüzsüz bir yüzey sağlar. Ardından, bir tırnak kurutucu ve temizleyici kullanıyorum çünkü kuru ve temiz bir tırnak plağıyla çalışmak en iyisidir. Buharlaştıktan sonra ince bir tabaka baz kat sürölür. Baz kat tırnakları korur ve lekelenmeyi önler.

İlk kat cilanın, aynı eldeki son tırnağı bitirdiğimde kuruyacak kadar ince olmasını isterim. Dokunuşumu sabit ve hafif tutarım. Fırçayı asla sürüklemem, elimden geldiğince her tırnak için şişeye bir kereden fazla geri dönmem. Zamanla ve pratik yaparak, fırçadaki yeterli olup olmayacağını nasıl anlayacağımı öğrendim.

Bazı insanlar tembeldir. Yüksek pigmentli bir cila kullanıyorsanız, ikinci bir katın gereksiz olduğunu düşünürler, ancak bu doğru değildir. İkinci kat rengi güçlendirir ve ellerinizin günlük kullanımına, düşünmeden zarar verebileceğiniz tüm yollara karşı sizi korur. İkinci kat kuruduğunda, cildime bulaşmış olabilecek cilaları temizlemek için oje çıkarıcıya batırılmış bir Q-ucu alıyorum. Son adım ise son kattır. Son kat, rengi mühürler ve manikürü korur.

Ruj uygulamasının da benzer talepleri vardır. Pürüzsüz bir tuval her zaman en iyisidir ve ölü deri temizlenmelidir. Bazen bu nemli bir bez kadar kısa sürer, ancak diğers zamanlarda emin olmak için ağzımı bir dış fırçasıyla fırçalarım. Bu işlem bittiğinde, dudaklarımın kurumaması için çok az miktarda balm ekliyorum. Bu aynı zamanda renge tutunacak bir şey de veriyor.

Dudak fırçamın ince liflerini rujumun eğimli üst kısmı kaplanana kadar gezdiriyorum ve fırçayı dudaklarımın ortasından dışarı doğru sürüyorum. İlk kattan sonra bir mendil üzerine kuruluyorum ve küçük ağzımın dış hatlarını dikkatlice takip ederek, biraz daha dolgun görünmesi için rengi dağıtarak bir kat daha ekliyorum. Ojede olduğu gibi, kat kat sürmek her zaman kalıcı olmasına yardımcı olur.

Ve sonra hazırım.

Ayrıca Courtney Summers tarafından

*Bazı Kızlar Her
Şeye Aşık Olabilir
Bu Bir Test Değil*

Yazar Hakkında



Courtney Summers Kanada'da yaşıyor ve yazıyor. Kendisini www.courtneysummers.ca adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

LÜTFEN KALIN. Telif Hakkı© 2015 Courtney Summers. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Lisa Pompilio

eISBN: 978-1-4668-7590-6

Birinci Baskı: Ocak 2015

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile aşağıdaki yazarak iletişime geçin MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

